

KOMMUNISTISK POLITIK

EN ANDEN VERDEN ER NØDVENDIG!
STOP BUSH

**PROTEST
DEMONSTRATION 6. JULI**
KØBENHAVN
KL. 14 VED USA'S AMBASSADE
DAG HAMMARSKJØLDS ALLE 24, ØSTERBRO (NÆR ØSTERPORT STATION)
HERFRA TIL CHRISTIANSBORG - ANKOMST CA. 15.45
BUSSE FRA STØRRE PROVINSBYER - SE: StopBush.dk

*ALLE PÅ
GADEN!*

*BUSH IKKE
VELKOMMEN!*

Protestér 4. 5. 6. juli!

Nr. 13

9. årg.

2005

24. juni -
30. juni

Støttepris 12 kr.

TEMA: DEN KOMMUNISTISKE BEVÆGELSE

- Sort - sort - sort s. 2 ● Stormagterne og unionen s. 3 ●
- EU-modstanden må handle s. 4 ● Medierne og unionen s. 6 ●
- Ansættelsestryghed og kattelomme s. 8 ● EU i krise s. 10 ●
- Storke Langeben s. 11 ● Downing Street memo s. 12 ●
- G8 topmøde i Skotland s. 14 ● På vej mod politistat Danmark s. 16 ●
- Den kommunistiske bevægelse s. 18 ● Debat s. 22 ● Udvisningsplan s. 24

Sort – sort – sort

KOMMUNISTISK POLITIK

Hvis vejen til Helvede er brolagt med gode forsætter, så er vejen til politistaten Danmark brolagt med smukke fraser og gyldne løfter.

Terrorpakken skulle ikke bruges til at ramme ytringsfriheden eller knægte den politiske protest. Det var ren fantasi og desuden støtte til terrorisme, når modstanderne af loven påpegede, at den indførte politistatsmetoder og lugtede af 1930'ernes Tyskland.

Sandy Brink (S) udtalte under debatten i folketinget: *“Her går vi en meget svær balancegang, hvor vi gerne vil beskytte vores demokratier og vores åbne samfund, men samtidig ikke vil tillade, at nogen bruger den åbenhed og de grundlæggende rettigheder til at underminere den samfundstype.”*

Socialdemokraterne stemte dermed for.

Birte Rønn Hornbeck (V) udtalte:

“Vi håber aldrig, at det bliver nødvendigt at få brug for den, men det er et meget vigtigt signal til de domstole, der måtte få brug for denne lovgivning, at dette her er noget, vi ikke bare sådan gør uden at tænke os om, at vi nærmer os nogle kanter af de principper, et demokrati har kært ...”

Regeringen og dens støtteparti stemte for. De Radikale stemte for.

Ikke en eneste 'international terrorist' er blevet sigtet, endsi-ge dømt, efter terrorpakken. Den bruges derimod flittigt i alle mulige andre sammenhænge. F.eks. mod miljøorganisationen Greenpeace, der som organisation straffes for en aldeles uskyldig aktion, som nogle medlemmer og sympatisører har bedrevet: at hænge et banner mod genmodificerede svin ud over jordbrugskapitalens hovedkvarter Axelborg i København.

Folketingspolitikkerne vidste, hvad de gjorde. De var blevet advaret – tilmed af deres egne jurister – om, at loven kunne bruges til alt andet end terrorbekæmpelse. Alligevel undlod de bevidst (!) at afgrænse den fra en sådan brug.

De pæne 'demokratiske' politikere af i dag følger i de pæne 'demokratiske' politikeres fodspor fra 30'erne med tilpasning til Hitlertysklands terroristiske terrorlove, som endte med den usle kollaboratørpolitik under besættelsen.

Nu hedder den globale terrorist ikke Hitler, men Bush, og de danske medløbere løber stadig med.

130'erne udleverede man rask væk jøder, kommunister og andre af nazismen forfulgte asylsøgere til sikker dødsstraf. Det samme gør man stadig rask væk. Midt under terrorpaknikken om branden i Rikke Hvilshøjs bil kunne man læse følgende i en pressemeddelelse:

“ Danmark udviser kurder til døden

En syrisk kurder, Mohammad Mustafa Hassan (40 år) står til at blive sendt til Syrien i dag kl. 13 af udlændingestyrelsen. Manden er dødsdømt af Syrien, og trods dokumentation for dommen får han afslag på sin ansøgning for asyl.”

Ingen af de pæne demokrater reagerede. Pressemeddelelsen blev ikke bragt i nogle af de pæne borgerlige medier. Mohammad Mustafa Hassan blev sendt af sted.

Stadig flere indvandrere og flygtninge dør ved grænserne til EU. Og stadig flere asylsøgende flygtninge fængsles i EU-landene. Danmark er gået i spidsen også for denne praksis.

VK-regeringen og dens støttepartier DF og Socialdemokraterne har også fundet ud af, hvordan man kan bruge fremmedhad og fremmedfrygt, som de selv har pisket op, til at angribe tilkæmpede sociale rettigheder.

Fidusen hedder 'integration'. Bare der udvises tilstrækkelig brutalitet over for fattige indvandrere, kan de sorte fiduspartier slippe af sted med velfærdsforringelser, som ellers ville udløse et ramaskrig.

Ifølge det seneste nedskæringsforlig 'En ny chance til alle' bliver ydelsen til par, hvor begge er på kontanthjælp, reduceret. Forældre, hvis børn ikke er under uddannelse, mister retten til børnepenge. Derudover mister unge mellem 18 og 25 år retten til kontanthjælp, hvis de ikke 'samarbejder om at tage en uddannelse'. Da regeringen og dens støttepartier ikke diskriminerer, gælder forringelserne alle. I marts 2002 lovede Anders Fogh Rasmussen ellers at frede satserne for overførselsindkomster. Nu går asociale forringelser glat igennem. Sort – sort – sort ... Intet håb forude... Bush i horisonten ...

1930'ernes og 40'ernes fascisme blev dog i sidste ende faktisk nedkæmpet. Den sejr er en uundværlig inspiration for nutiden.

Redaktionen 21. juni 2005

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

**KP's hjemmeside/
Netavisen:**

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 275 kr.

År (26 nr.) 450 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 3. juni 2005

Stormagterne og unionen

Sammenbruddet for EU-topmødet i Bruxelles i sidste uge blev modtaget med skadefryd i Washington, hvor krisen for Den europæiske Union og dens nedfrosne forfatning ikke kommer helt ubelejligt. Hvad der særligt har fået smilene frem er den åbenlyse svækkelse af den fransk-tyske akse - selve hoveddrivkraften i opbygningen af unionen som 'Europas Forenede Stater', en ny potentiel supermagtskonkurrent. Chirac er hårdt ramt af de franske arbejderes NON og den tyske kansler Schröder er fokuseret på et valg til efteråret efter en række katastrofale delstatsvalg for hans socialdemokrater.

Den fransk-tyske akse er groggy og ude af stand til at tage større politiske initiativer i en længere periode - og Bush's 'mest trofaste allierede' Tony Blair vil være EU-formand i det kommende halve år. Oppositionen fra Frankrig og Tyskland mod Bush's Irak-krig er for længst forstummet og afløst af et 'samarbejde' om 'genopbygningen af et demokratisk Irak'.

Bush kan imødesee ringe modstand fra sine potentielle rivaler, når han går videre med den amerikanske globale dagsorden, der ikke mindst fokuserer på olien i Mellemøsten og Kaukasusområdet. Og Bush har ikke i sinde at slække på tempoet, tværtimod.

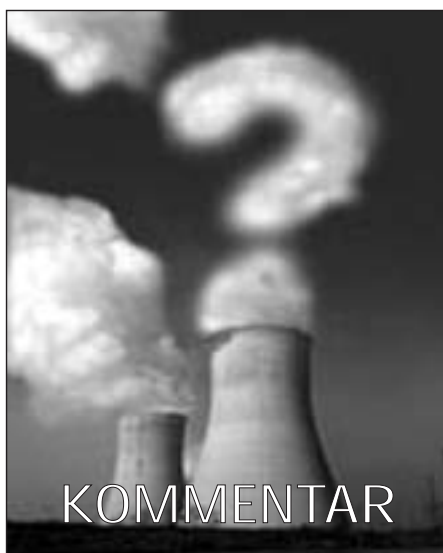
Sidste år vedtog de imperialistiske stormagter på G8-topmødet i USA den amerikanske plan for 'demokratisering' af landene i Mellemøsten, Nordafrika og Kaukasus. Når denne imperialistiske klub mødes igen i Skotland i juli vil de kunne konstatere, at USA har haft gang i de 'demokratiske revolutioner' - f.eks. 'cedertræsrevolutionen' i Libanon, 'tulipanrevolutionen' i Kirgisistan og 'orangerevolutionen' i Ukraine.

Deres forløb er forstemmende ensartet, hvad der ikke er så underligt: Det er det samme amerikanske reklamebureau, de samme NGO'er og dækorganisationer, der står bag dem, døber dem og forsyner dem med logo'er, pressedækning og kapital til at

indsætte proamerikanske regimer.

Disse 'revolutioners' blodårer er råolie.

Den 25. maj åbnede præsidenterne fra Azerbajjan, Kasakhstan, Georgien og Tyrkiet den ny Baku-Tblisi-Ceyhan-olierørledning, der vil transportere olien fra de rige felter i Det kaspiske Hav til Middelhavet og de vestlige markeder. Den vil med tiden levere en million tønder råolie om dagen. Tyrkiet kommer derved i en nøglerolle som leverandør af kaspisk olie til Vesten, ikke mindst til USA. Hele projektet er

amerikansk - med Tyrkiet som afgørende medspiller. Det er en større sejr for den amerikanske imperialismes geopolitiske strategi - vundet ikke mindst på bekostning af det tidligere Sovjetunionen og det nuværende Rusland.

Tyrkiet har en central geopolitisk placering - og Tyrkiet er USA's, og USA skubber på (også via Tony Blair) for Tyrkiets optagelse i Den Europæiske Union, uanset den udbredte skepsis over for dets medlemskab, der har mange og forskelligartede årsager.

USA ønsker et EU som et stort og givtigt frihandelsområde for monopolerne, også de amerikanske, men vender sig stærkt imod EU's selvstændige politiske, militære og også visse økonomiske projekter, der blot i mindste

grad udfordrer den amerikanske supermagts dominans.

Opsplitningen af det tidligere Sovjetunionen samt hele Mellemøsten i styrede, dikterede og manipulerede småstater er et led i USA's 'del-og-hersk-politik', som sælges som en 'demokratisk revolution' af hele området.

Der foregår med andre ord ikke bare en kamp i 'Europa', men også en stormagtskamp om 'Europa', om Unionen og dens fremtid, om dens tilstødende områder, ja om hvert eneste land. Den amerikanske hånd er med i det hele - også når USA fornemt holder sig udenfor debatten om unionen eller dens skibbrudne forfatning.

Alle disse spørgsmål vil med garanti ikke blive belyst, når danskerne nu skal bruge Unionens 'tænkepause' til en debat om Danmarks forhold til den, sådan som de allierede Ja-partier fra VK-regeringen til Radikale, socialdemokrater og folkesocialister nu er blevet enige om efter afløsningen af folkeafstemningen. Nu skal 'EU-debatten sparkes i gang', forkynder de. De var ikke interesseret i en debat op til den aflyste folkeafstemning, men ville tromle et ja igennem - og de har ikke ændret sig.

Men en virkelig folkelig debat må gennemføres nedefra, af modstanderne af monopolernes EU, af modstanderne af det imperialistiske stormagts-spil - af dem, som hverken er købt eller betalt af kapitalinteresser, men kan fortælle sandheden om magtverne og magtens interesser - og om arbejdernes og folkenes modsatte interesser.

'Imperialismen er rådrende, døende og snyltende kapitalisme', sagde Lenin, der også konkluderede at Europas Forenede Stater under kapitalistiske betingelser ville være enten en 'utopi' eller 'reaktionært'.

USA eller unionens stormagter har ingen fremtidsløsninger: Kun kurs mod nye katastrofer.

Efter EU-topmødet og nedfrysningen af forfatningen

Unionsmodstanden må handle

Af Klaus Riis

Det er altid meget rart at se sine politiske forudsigelser bekræftet. Dagen før den hollandske afstemning skrev jeg:

”Statsledernes og politikernes reaktion på det franske Nej var forhåndsafstemt: Ratifikationsprocessen og afstemningerne skulle fortsætte, lød det enstemmigt fra kommissionen og regeringslederne i samtlige unionslande: ‘Skaden’ skal begrænses – og det franske Nej til den fælles unionsforfatning gøres til et rent fransk problem. Det bliver svært, for sagen er, at hollænderne sandsynligvis i morgen også siger Nej – og at udsigterne til et senere britisk Nej er overvældende.

Sandsynligvis begynder en vis politisk realisme at indfinde sig efter den

hollandske afstemning. Realiteten er, at unionsforfatningen er stendød, og at ratifikations- og afstemningsprocessen sikkert vil blive indstillet i stedet for at køre videre i et blindspor uden realitet i det næste par år.

Anders Fogh Rasmussen, Jelled og Thorning Schmidt kommer efter alle solemærker at dømme til at skifte mening og aflyse afstemningen den 27. september, når Blair aflyser den engelske.”

(‘Botanik omkring en død forfatning’, Netudgaven 31. maj 2004)

Det kom til at passe. Et par dramatiske uger for unionen senere er unionsforfatningen lagt i fryseboks, ratifikations-

processen udsat med foreløbig et år, og de planlagte folkeafstemninger i Danmark, Portugal, Storbritannien, Tjekkiet og Irland er ‘udsat’. I Luxemburg og Polen skal parlamenterne tage stilling til, om de bebudede afstemninger skal gennemføres. Også ratifikationsprocessen i parlamenterne i lande, hvor man ikke har vovet at sende forfatningen til folkeafstemning, er gået i stå.

Antidemokratisk svinestreg

Den nødtvungne realisme, der efter flere ugers taktfast afvisning af at aflyse afstemningen har indfundet sig hos de nedtrykte ja-politikere, har to komponenter: frygten for et Nej i Danmark

Folkeafstemningen faldet

På trods af, at alle de danske Ja-partier efter det franske folks Non til unionsforfatningen svor på, at den danske folkeafstemning ville blive gennemført den 27. september, har Anders Fogh Rasmussen nu – med de samme partiers opbakning – måttet aflyse den.

- Beslutningen om at indstille folkeafstemningen den 27. september er en sejr for både den danske EU-modstand og for unionsmodstanden i det hele taget, siger Dorte Grenaa, formand for Arbejderpartiet Kommunisterne.

- Men der er ingen grund til at tro, at Unionens nyliberale supermagtskurs dermed er stoppet. Unionsmodstanderne må fortsætte kampen for at afsløre unionens og forfatningens reaktionære, imperialistiske og anti-folkelige karakter ud fra en kraftigt styrket position. Både i Danmark og på EU-plan.

Dorte Grenaa tilføjer:

- Der er store muligheder for at konsolidere og styrke arbejderklassens og venstrekræfternes solidariske og internationalistiske Nej både i Danmark og ved at udbygge en stærk og koordineret bevægelse over hele unionen. Unionsprojektet befinder sig i sin dybeste krise nogensinde, og unionsmodstanden må benytte den til at forstærke

kampen mod både den nuværende nyliberale union og dens fremtidsplaner om endnu mere af samme slags.

Aflysningen (‘udsættelsen’) af den danske folkeafstemning kom, da EU-krisetopmødet i Bruxelles udskød dødstregen for ratifikationsprocessen af traktaten med et år.

Det betyder ikke, at Anders Fogh Rasmussen og Co. har opgivet den nuværende unionsforfatning:

- D et er for tidligt at sige noget om, hvad det fører til af overvejelser om traktaten, men jeg vil bare gerne fastslå, at vi i aften ikke på nogen måde har lagt op til at ændre i traktaten. Vi mener, det er en god traktat, erklærede den danske taber ved den franske og hollandske afstemning, da han med-

delte, at den danske afstemning i september ikke ville blive til noget.

Topmødet veg uden om at erklære den nuværende forfatningstraktat for død og valgte i stedet en foreløbig etårig ‘tænkepause’. Forfatningstraktatens videre skæbne i EU-regi er med ‘tænkepausen’ helt uvis. Det vælter ind med forslag om at ændre og ‘forbedre’ den.

Det er ikke af respekt for franskmændenes og hollændernes Nej, at ‘tænkepausen’ er indført eller de planlagte afstemninger aflyst. Det er først og fremmest frygten for flere Nej’er ved de planlagte folkeafstemninger, der har fået unionstoppen til at aflyse/udsætte dem. ‘Tænkepausen’ skal bruges til at finde udveje til at redde forfatningsprojektet, efter at de to gamle EU-landes befolkninger har gjort det klart, at de ikke ønsker den og ikke støtter udviklingen af EU til en stadig større nyliberal og militaristisk supermagt.

Den folkelige modstand mod unionen og dens forfatning er blevet kraftigt styrket overalt efter det franske og hollandske Nej. Alle meningsmålinger siden har vist et klart flertal for et Nej i Danmark.

EU-modstanden må handle

og andre lande, hvor traktaten skulle til folkeafstemning, og en dæmrende erkendelse af dybden af modsætningerne mellem unionens magthavere, som er blevet plastisk udstillet under det topmøde, som alle de danske ja-politikere henviste til som øverste myndighed og beslutningstager for danske forhold. Det skulle have 'reddet' situationen og udvist 'lederskab' og enhed, men endte i en ynkelig fiasko, med splittelse og dyb uenighed.

Respekt for det franske og hollandske folks Nej eller respekt for de nuværende regler for unionen, som siger, at hvis blot et enkelt land siger Nej, falder hele traktaten, indgår derimod ikke som en komponent i unionspolitikernes nyvundne realisme.

Anders Fogh Rasmussen erklærer tværtimod, at han ikke på nogen måder lægger op til at ændre i traktaten: *'Det er en god traktat'*, siger han.

Det er en stendød traktat. En 'tænk-pause' på foreløbig et år, der skal bruges til at få unionsborgerne til at elske traktaten og få franskmændene og hollænderne til at stemme ja (med diverse forbehold) efter den danske Maastricht-model, er en dødfødt plan uden realitet. En afværgemanøvre simpelthen. Danskerne kommer ikke til at stemme om det nuværende forfatningsforslag.

Men 'nedfrysningen' er også en antidemokratisk svinestreg. Topmødet – både unionens statsledere og EU-kommisjonen – tilsidesatte unionens egne love og det franske og hollandske Nej ved ikke at erklære traktaten for død og ville i stedet genoplive den på et mere opportunt tidspunkt efter en fornyet og intens propagandakampagne, der skal imødegå den kraftige og voksende folkelige modstand i alle unionslandene efter de to Nej'er.

Hvis unionsforfatningen ikke er død og ikke skal laves om, hvorfor så ikke lade folkeafstemningerne gå videre? Der er kun én grund, og den stinker: frygten for endnu flere Nej'er.

Videre på det nyliberale spor

Krisen i EU afslører den skarpe modsætning mellem 'supermagtsbyggerne' med den fransk-tyske alliance som kerne og dem, som først og fremmest ser

EU som et økonomisk frihandelsområde for monopolerne, med Blair som hovedekspont. På internationalt plan er dette også en modsætning mellem Kerne-EU og USA. Danmark under Fogh Rasmussen er åbenbart mest til Blair.

Det er Blair og UK, som overtager formandskabet i unionen fra 1. juli. Der er lagt op til en dagsorden, der følger Blairs prioriteringer: styrkelse af 'terrorbekæmpelse', øget politisamarbejde og turbo på nyliberale økonomiske reformer af den type, der allerede er gennemført i Storbritannien til glæde for monopolernes profitter. Det er sådan noget som gennemførelsen af det berygtede Bolkestein-direktiv ('service-direktivet'), vedtagelse af giftmonopolernes 'kemikalie-direktiv' samt nye liberaliseringer inden for finanssektoren.

Det er med andre ord en fortsættelse af det nyliberale spor, som arbejderne i unionen, ikke mindst de franske, har vendt sig så kraftigt imod.

For det er netop pointen ved arbejderklassens Nej til forfatningen. Det er en afvisning både af den nyliberale supermagt EU og den nyliberale Union i det hele taget. Det er ikke et *mod* Chirac-Schröder og *for* Blair – eller omvendt. Det er et dobbelt Nej.

Samtidig satser Blair (og USA) kraftigt på at udvide EU yderligere, ikke mindst med Tyrkiet. Fra topmødet var meldingen, at optagelsesforhandlingerne fortsætter som planlagt, selvom både østudvidelsen med de mange nye lande og den planlagte udvidelse med Tyrkiet også indgår stærkt i de folkelige Nej'er – også i arbejderklassens Nej til den nyliberale økonomiske gigant med tilspidset konkurrence mellem unionens arbejdere indbyrdes.

Unionsmodstanden må handle

Unionsmodstanden i Danmark og over det hele må kende sin besøgelsestid. Der er brug for en 'nyliberal reform-pause' og for, at forfatningen skrottes endeligt. Unionsmodstanden må handle i hvert enkelt land – og i stadig højere grad handle koordineret på unionsplan mod gennemførelsen af alle større nyliberale 'reformer' eller tiltag.

Der er i Danmark ikke mindst brug for at udvikle en platform for at konsolidere og styrke de kommende års

kampgrundlag for at gå op mod de allerede gennemførte og de planlagte nyliberale reformer og for at gøre protesten mod superstaten og supermagten EU endnu mere udbygget og omfattende.

Vi står med den barokke situation, at det tredje danske Nej til en unionstraktat ikke bliver fastslået ved en folkeafstemning, men blev afgjort andetsteds – af det franske NON og dets følger.

Unionstilhængerne ser deres interesse i, at debatten om den nyliberale union og dens uheldige forfatning dør hen, indtil de har fundet en ny konstruktion, de vil sælge.

Unionsmodstanden må gøre det modsatte, nemlig arbejde for at udvide den bevidste modstand mod det nyliberale og militaristiske projekt, ikke set isoleret, men også i sammenhæng med nyliberalismens og imperialismens globale offensiv, som har USA-imperialismen i spidsen. Den må udvikle nye kampformer og organisatoriske initiativer til at udfolde modstanden på masseplan. Først og fremmest må arbejderklassens modstand – og fagbevægelsens modstand mod de nyliberale reformer – for alvor komme op at stå.

Samtidig består der en indlysende nødvendighed i at udvikle en internationalt koordineret modstand fra unionens arbejdere på basis af det progressive og internationalistiske Nej. Situationen har aldrig været bedre for det.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Medier, modstand og unionskrise

Den danske 'debat om unionsforfatningen' kom aldrig. Hvad den danske befolkning har været udsat for, er unionspolitikernes ja-kampagne, som medierne og en hoben journalister, kommentatorer og såkaldte eksperter har gentaget og forstærket.

Ja-politikerne har efter SF's skændige alliance med regeringen, socialdemokraterne og de radikale om at tromle modstanden mod forfatningen ned, været nærmest enerådende i mediebilledet. Langt hovedparten af journalisterne, ikke mindst tv-journalisterne, klikken af faste kommentatorer og *samlige* indkaldte 'eksperter' har alle givet deres bidrag til at lære danskerne at elske unionsforfatningen.

DI's Lykke Friis

Et grotesk eksempel er, at Dansk Industris Lykke Friis er blevet mediestar, markedsført som EU-ekspert. Hun er købt og betalt til at provomovere og forsvare unionen i alle dens facetter som Chef for DI's 'Europapolitiske funktion'. Hun har fået lov til uimodsagt at køre et soloshow, som har skamredet ekspert-rollen, hvoraf en vis objektivitet, eller i det mindste en vis saglighed, forventes.

Ja-siden maskeres med sådanne kneb – optræder både åbent og anonymt. Befolkningen skal nemlig forledes til at tro, at ikke bare ja-politikerne, men også al sund saglighed og ekspertise er for forfatningen.

At medierne er mikrofonholdere for

unionspolitikere og deres forfatningskampagne, er blevet klart dokumenteret gennem en undersøgelse, foretaget af Anker Brink Lund, professor ved Center for Business and Politics, offentliggjort i LO's organ Ugebrevet A4.

Den konkluderer:

"Hele 76 procent af de politiske killder kom fra Venstre, de konservative, SF, Socialdemokraterne eller Det Radikale Venstre. Kun 24 procent kom fra nej-siden. Og heraf var to tredjedele fra Dansk Folkeparti. Med andre ord valgte de danske medier reelt at lade ja-sidens politikere diskutere konsekvenserne af nej'erne i Frankrig og Holland, og de valgte ikke mindst at se bort fra de kræfter, der repræsenterer det venstreorienterede nej."

Det er ikke tilfældigt, at billedet af modstandersiden er totalt skævvredet af og i medierne.

Det sker bl.a. gennem valget af repræsentanter for modstandersiden, når den endelig kommer på. Modstanderne af unionsforfatningen får højst en fjerdedel eller femtedel af sendetiden om dette spørgsmål – og to tredjedele af denne tilfalder Dansk Folkeparti. Det er for at signalere, at modstanden af unionen er reaktionær, fremmedfjendsk og snævert nationalistisk. Enhedslisten og Junibevægelsen kommer sjældent frem – og endnu sjældnere ser man Folkebevægelsen mod EU, den ældste, største, mest konsekvente og mest indflydelsesrige af alle modstanderorganisationerne. Når Folkebevægelsen endelig refereres, er det i sekundære sammenhænge og som rent alibi for mediernes påståede, men ikke-eksisterende, alsidighed.

Kæppen i hjulet

Det franske *Non* og det hollandske *Nee* stak en kæp i hjulet på en velsmurt og veltilrettelagt Ja-kampagne, der skulle have bulldozet en 'folkelig' tilslutning til forfatningen igennem den 27. september.

De borgerlige medier, og ikke mindst tv, har efterfølgende i den forvirring, som forfatningstraktatens død medførte hos unionens elite, gjort deres bedste for at inddæmme 'skadevirkningerne' (dvs. væksten i den folkelige

Tre statsmænd i Bruxelles

modstand) ved at underspille unionens krise og rådvildhed konfronteret med et beslutsomt Nej til dens kurs og politik.

Selvom man har forsøgt det, har det ikke kunnet skjules, at det franske Nej ikke var et højreorienteret Nej, men et Nej fra venstre, et 'socialt Nej', et Nej ikke mindst til den nyliberalistiske union. Arbejderklassens Nej mod overklassens Ja. Men medierne gør nu deres bedste for at få folk til at glemme dette faktum.

Og først mere end to uger efter de to folkelige Nej'er og først efter den britiske beslutning om *de facto* at aflyse den bebudede britiske folkeafstemning dukker spørgsmålet om aflysning af den danske folkeafstemning op i de danske medier som et reelt problem, selvom det har eksisteret som et både principielt demokratisk spørgsmål og som en logisk politisk konsekvens fra samme øjeblik, Nej'et fra Frankrig blev kendt. Sådant som de konsekvente unions- og forfatningsmodstandere har sagt det hele tiden, uden at medierne har taget det alvorligt. Man valgte simpelthen at overhøre det.

Mediedækningen af kampen om unionsforfatningen har med andre ord været skandaløs - skandaløst ringe ud fra de simpleste journalistiske kriterier. Røvslikker-tv og luderjournalistik.

Lærerig unionskrise

Under normale forhold fungerer mekanismerne til meningsstyring og holdningskontrol glat. Unionspolitikere finder fælles fodslag til at sælge deres unionsvarer til de skeptiske befolkninger. Til gengæld er de situationer, når maskerne rives af med et folkeligt nej,

særdeles lærerige.

Vi har efter det franske Nej ikke bare set skuffelsens lange næser hos unionse-liten og modstandens vækst over det hele – vi har også set et langstrakt tilbagetog fra et koordineret *'det franske Nej betyder ingenting, ratifikationspro-cessen går videre, som om intet er sket'* til åben uenighed, ikke mindst mellem den fransk-tyske akse af Schröder og Chirac på den ene side og UK's (og Bushs) Tony Blair på den anden.

Blair gav reelt dødsstødet til forfatningen ved at lægge den britiske afstemning på is. Derpå kom efterspil-let – og det handlede om penge: den britiske 'rabat' i betalingerne til EU og (som modspil) den begunstige stil-ling, Frankrig har som stormodtager af de groteske landbrugs-støtteordninger.

Unionens 'store' slås – og fortiede kendsgerninger om hele den gale kapi-talistiske konstruktion, som er selve unionens fundament som institution, kommer pludselig i fokus.

Danske manøvrer

Lærerigt er det også at følge de danske ja-politikeres manøvrer. De optræder, når det passer dem, som unionens duks.

Først meddelte Fogh, at folkeafstem-ningen blev gennemført. Så skulle det afgøres af krisetopmødet den 16.-17. juni. Så skulle dette topmøde *'afgive et klart signal om, at ratifikationsproces-sen skal fortsætte'*, for at afstemningen kan gennemføres. Da der sandsynligvis ikke kan opnås enighed og 'et klart sig-nal', er udenrigsminister Per Stig Møl-ler som den første på regeringssiden begyndt at 'tvivle på', om afstemning-en kan gennemføres. Socialdemokrater og Radikale har sluttet massivt op bag Anders Foghs skiftende holdninger.

Hvad kan man udlede af det – ud over at de danske ja-politikere kun er loyale over for unionen og ikke respekterer massive folkelige tilkendegivelser?

De opfører sig som forvildede lakajer, der ikke ved, hvad de skal gøre, og komplet savner selvstændig orientering eller holdning, når ordrene fra herska-bet udebliver.

Meget mod Fogh-regeringens vilje, og stik imod dens gentagne erklæringer,

måtte den bide i det sure æble og afly-se afstemningen. Ikke af respekt for demokratiet eller fordi unionsmodstan-derne havde ret – men simpelthen fordi alle redningsforsøg, alle manøvrer og alle krumspring, som skulle sikre en fortsat ratifikationsproces, slog fejl.

Øges 'politikerleden', er disse uni-onslakajer selv ude om det. Der er al mulig grund til at have mistillid til dem. Kreditten går til Nej-siden.

Nationale og sociale kompromiser – eller unionsmodstand?

Socialistisk Folkeparti indtager en sær-lig rolle på Ja-siden. Da Danmark i 1992 stemte Nej til Maastricht-trakta-ten, spillede SF en hovedrolle i det 'nationale kompromis', som året efter sikrede en tilslutning samme traktat – og nogle danske undtagelser, som siden væsentligt er undergravet.

Villy Søvndal: Nu 'socialt' kompromis

Nu siger SF Ja til den nyliberale for-fatning, side om side med minimalstats-forkæmpere og andre asociale størrelser. Med de franske arbejderes Nej til hele svineriet er SF blevet afsløret på fersk gerning som medskyldig i denne forbry-delse mod unionens arbejdere og folk.

Det fik den ny formand Villy Søvndal til at reagere hurtigt og lidt desperat: Nu skal et 'nationalt kompromis' afløses af et 'socialt kompromis' på unionsplan. Allerede dagen efter den franske afstem-ning kunne han meddele, at SF vil have en såkaldt 'social pagt' som modstykke eller supplement (?) til forfatningens nuværende indhold. Han vil parre en alligator og en ko, ulven og lammet.

Holdningen til unionsforfatningen splittede det franske socialistparti, og

de socialliberale eurosocialdemokrater over hele unionen kæmper desperat for at finde en udvej af denne krise både for dem selv som partier og for unionen og dens forfatning som sådan, og Søvndal spiller med på banen.

Nu fokuserer disse på en revision af forfatningsudkastet i to retninger: en ændring 'i mere demokratisk retning' af den sidste og fyldige tredjedel af forfat-ningen, som omhandler de (udemokra-tiske) politiske strukturer, samt tilføj-elsen af en 'social pagt', der går i samme retning, som Søvndal forestiller sig.

Vi får se, hvad der kommer ud af dette forsøg på at redde den døde for-fatningstraktat ved at 'forbedre' den. Nok så mange 'demokratiske' og 'soci-ale' fraser og garantier vil ikke være i stand til at skjule unionens virkelige karakter som storkapitalens, monopolenes, projekt på arbejdernes og folke-nes bekostning. SF har med sin tilslut-ning til unionsforfatningen i selv den nuværende utilsløret nyliberale form vist, at partiet har lejret sig ved de riges bord som endnu en betalt lakaj.

Men hele denne bedrageriske glidebane tiltaler også en lang række EU-kritiske kræfter i øvrigt, både på den danske ven-strefløj og i de øvrige EU-lande – for-kæmperne for det såkaldt 'sociale Eur-opa', som skridt for skridt, under større eller mindre protest, har deltaget i opbygningen af den asociale union, som f.eks. Junibevægelsen og dens aflægge-re 'Ny Agenda' og 'Udfordring Europa'.

Junibevægelsen spillede sin egen negative rolle ved det danske 'nationa-le kompromis' og ønsker også at spille en rolle i det 'sociale kompromis' på unionsplan. Deres udgangspunkt er en accept af unionsprocessens til enhver tid nåede stade – som de i fremtiden vil reformere i 'social' og 'demokratisk' retning.

Over for denne sump står den konse-kvente unionsmodstands synspunkt: at Unionen i selve sin karakter, sine for-skellige sider og forskellige etaper, er en fejlkonstruktion, som stadig tydeli-gere beviser, at den er det. Derfor kan og skal den ikke reformeres, men stop-pes og droppes.

Det såkaldt 'europæiske samarbejde' er ikke og har ikke været til fordel for de mange, for unionens arbejdere og folk, men for de få og deres profiterter.

Ansættelsestryghed og kattelemme

Kommunistisk Politik har ved et tilfælde erhvervet en informationsskrivelse fra Københavns kommune, som er sendt ud til samtlige kommunalt ansatte med en orientering om konsekvenserne i forbindelse med ”ændring af strukturen i København”.

Informationsskrivelsen, som er underskrevet af overborgmester Lars Engberg (S) og Jan Trojaborg, formand for Københavns og Frederiksbergs Fællesrepræsentation (KFF) i fællesskab, har til formål at gyde olie på vandene i forhold til konsekvenserne for de kommunalt ansatte, når den nye kommunalreform træder i kraft ved årsskiftet.

Reformen har af naturlige årsager skabt en enorm utryghed hos de offentligt ansatte, hvilket også har præget dette forårs overenskomstforhandlinger, hvor KTO (Forhandlingsfællesskabet Kommunale og Tjenestemændenes Organisation) og ikke mindst Forbundet af Offentligt Ansatte (FOA) forsøgte at hente ansættelsesgarantier hjem, hvilket mislykkedes. Det endte med en række hensigtserklæringer, der ikke holder mere vand end et dørslag. Trods dette anbefalede KTO's og FOA's formand – som er en og samme: Dennis Kristensen – at stemme Ja til resultatet.

Den positive indgang harmonerede da også fint med den nyvalgte socialde-

mokratiske Gucci-klædte formand, der straks efter valget gjorde en dyd ud af at signalere: ”Vi er ansvarlige, vi er med på vognen, vi sikrer politisk bredde i dansk politik, vi tager medansvar for nedskæringerne” med meget mere.

Det var derfor ikke en kæmpesensation, da redaktionen på nærværende tidsskrift fik et brev i hænde, der var stilet personligt – med navns nævnelse – til den enkelte ansatte. Det blev høfligt indledt med et: **Kære medarbejder i Københavns Kommune!**

Den første tredjedel består i at slå koldt vand i blodet:

”De fleste medarbejdere vil ikke mærke ændringer i dagligdagen ...” samt ”For at sikre trygheden blandt alle medarbejdere har Borgerrepræsentationen – med tilslutning af KFF, der er alle ansattes faglige sammenlutning – besluttet en række overordnede principper og rammer...”

De fleste vil efter denne læsning have tørret de fleste angstperler af overlæben. Derefter følger der flere kønne ord, som dog ikke er ligeså gennemskuelige:

”Først og fremmest er alle medarbejdere, der er varigt ansat den 31. december 2005, sikret fortsat ansættelse i kommunen, når den nye struktur træder i kraft ved årsskiftet.

Hvis der opstår usikkerhed om en medarbejders fremtidige placering – formentlig i meget få tilfælde – vil der i videst muligt omfang blive taget hensyn til den pågældendes ønsker.” (Redaktionens understregninger).

Herefter følger et afsnit, der fastslår, at succeskriteriet for denne besværlige proces afhænger af personaleorganisationernes aktive medvirken:

”Personaleorganisationerne er allerede inviteret med i processen, og der bliver etableret midlertidige samarbejdsudvalg, som inddrages i beslutningerne om den fremtidige konkrete organisering af forvaltningerne.”

Der strøs om med smukke, beroligende hensigtserklæringer, hvilket kun gøres yderligere betryggende, når nu folks egne valgte faglige ledere optræder som alibier for trygheden. Når man pirker lidt i lakken, så efterlader fakta, at man ikke bliver fyret pr. 1.1.2006, hvis man er varigt ansat dagen forinden, men ellers gælder jungleloven stadig: Besparelser og rationaliseringer, privatisering og liberalisering, outsourcing og fyringer er gældende før og efter nytår!

Såfremt *din placering ændres*, så vil der i videst muligt omfang blive taget hensyn til dine ønsker!

Det kan have værdi for nogen ledere, men hvilke ønsker fra social og sundhedshjælpere vil blive respekteret? Blålys!

De eneste, der kan finde noget positivt i aftalen, er de arbejderaristokrater i KFF, der har indgået aftalen: De er med ved bordet, ”med i processen og tager del i beslutningerne om den fremtidige konkrete organisering af forvaltningerne”.

Det kaster diæter, middage og privilegier af sig.

Det er her, man diskuterer konkret organisering. Her gælder og tæller hensigtserklæringer ikke.

-gri

Arbejdsløse skal tvinges

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen har ladet meddele, at nu skal arbejdsløse tvinges til at tage jobs hvor som helst de findes. Lang transporttid og skæve arbejdstider eller ringe kollektiv trafik skal ikke kunne begrunde afvisning. Arbejdsløse skal tvinges til at tage de job som er der – uanset om de ikke kan nå derhen eller konsekvenserne for familien.

Det skævvredne Danmark betyder, at halvdelen af landets 14 AF-regioner rapporterer om, at de både har ledige job og ledige med de rigtige kvalifikationer. Jobbene bliver ikke besat, fordi der ifølge AF-regionerne er problemer med netop arbejdstider og transport. Især når det gælder social- og sundhedshjælpere – samt kokke, butikspersonale, chauffører og frisører.

sonale, chauffører og frisører.

Problemet eksisterer især i Frederiksberg, Vejle og Viborg, skriver Jyllands-Posten.

- Vi kan ikke leve med en situation, hvor f.eks. bagere siger nej til job på grund af skæve arbejdstider, når de selv har valgt en uddannelse, hvor skæve arbejdstider mere er reglen end undtagelsen. Hele vores arbejdsmarkedssystem bygger på, at ledige får en høj ledighedsydelse, mod at de står til rådighed for arbejde, siger Claus Hjort Frederiksen til avisen.

Han vil stramme op på praksis i AF og A-kasserne og foretage yderligere stramninger, når arbejdsmarkedsreformen fra 2003 skal gennemgås af folketinget til efteråret

Mesterlære er fatamorgana

”Nu må undervisningsminister Bertel Haarder træde i karakter og få arbejdsgiverne til at leve op til deres del af ansvaret. Det jo helt til grin, at vi konstant laver nye muligheder, som arbejdsgiverne beder os om – men når det kommer til stykket, leverer de ikke selv varen.”

Det var den kontante melding fra HK/Danmark, da regeringen forleden præsenterede sit udspil om mesterlæren, der var tiltænkt at skulle råde bod på de mange SKP-pladser, den selv samme regering har nedlagt.

HK/Danmark erklærer i samme moment, at de hjertens gerne støtter nye initiativer, heriblandt mesterlæreordninger, der kan ”få flere unge gennem erhvervsuddannelserne”, men det kræver, at arbejdsgiverne opretter lærlingepladserne.

Butiksområdet er et område, der kunne være relevant. Her har der alle-

rede i et år været forsøg med en slags mesterlære til butikker på Nørrebro, også kaldet Nørrebro-projektet. Projektet er omtalt i regeringens rapport til inspiration og som rollemodel i arbejdet. Det særlige i projektet er, at eleverne skal gå i skole to dage om ugen og være i butikken tre dage om ugen. En model, arbejdsgiverne selv har ønsket. Derfor er det beskæmmende, fastslår HK, at der efter et år med opsøgende indsats endnu ikke er indgået én eneste uddannelsesaftale:

- Det understreger tydeligt, at arbejdsgiverne gemmer sig bag tomme løfter om flere praktikpladser. Vi har lavet de modeller, de selv efterspørger, men lige lidt hjælper det.

De uddannelsessøgendes harme bliver ikke mindre af, at regeringen skar 3-4.000 SKP-pladser væk med løfte om, at et tilsvarende antal lærlingepladser ville erstatte disse. -gri

Eksklusivaftaler under lup

Dommerne ved *Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol* i Strasbourg voterer nu over, hvorvidt de danske eksklusivaftaler skal forbydes. Det er en række fagforeninger på vegne af politisk åbent borgerlige partier, der har rejst sagen.

Venstre, Dansk Folkeparti og Kristendemokraterne erklærede under valgkampen ved folketingsvalget i efteråret 2001, at de ville arbejde for at afskaffe eksklusivaftalerne, men DF og Venstre har ikke fundet det opportunt at sætte spørgsmålet på dagsordenen i det danske parlament – endnu.

Uddannelse til ledige forsvandt

VK-regeringen fortæller konstant, at fremtiden består i et videnssamfund, hvor uddannelse, uddannelse og atter uddannelse er nøgleord. Det gælder blot ikke den hundredtusinder store arbejdskraftreserve - de arbejdsløse.

I forhold til for tre år siden modtager de ledige 35 pct. færre undervisningstimer, viser tal fra Danmarks Statistik. Mens de ledige i 2001 omregnet til årselever fik, hvad der svarer til 44.531 gange uddannelse på fuld tid, var mængden i 2004 faldet til 29.111. Det svarer til et fald på 35 procent. Specielt Arbejdsmarkedsuddannelserne (AMU) er blevet hårdt ramt. Her er antallet af årselever faldet fra 27.827 til 15.107. Det svarer til et fald på 45 procent.

Aktivering med døden til følge

En 35-årig mand i løntilskudsjob blev i forrige uge dræbt på en byggeplads i Støvring, hvor han udførte arbejde for sin arbejdsgiver JB Nedrivning. 3F i Ålborg har uden held forsøgt at opnå overenskomst med nedrivningsfirmaet. Dødsfaldet har i kombination med forholdene udløst en byge af spørgsmål til beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V), herunder hvorvidt regeringen fremover vil kræve, at virksomheder skal være screenet af Arbejdstilsynet, inden de får lov at ansætte ledige med løntilskud.

Den private sektor har fået færtten

Fidusen ved at benytte arbejdsløse med løntilskud er for alvor ved at gå op for den private sektor. I hvert fald er andelen af løntilskudsarbejdspladser på private virksomheder fordoblet på blot fire år. I nominelle tal er stigningen gået fra 2.616 til 5.128 ifølge en undersøgelse foretaget af *ErhvervsBladet*. Der gives op mod 45 kr. pr. time i tilskud til arbejdsgiveren, hvis vedkommende ”forbarmer” sig over en arbejdsløs.

Det har i mange år været den offentlige sektor, der har ”benyttet” sig af løntilskudsordningen, hvilket har den naturlige forklaring, at offentlige arbejdsgivere har været forpligtet til at antage et bestemt antal. Denne tvang har derfor – lige så naturligt – givet sig udtryk i, at de arbejdsløse kun yderst sjældent blev tilbudt en stilling på almindelig overenskomstmæssig basis, når tilskudsperioden var overstået.

Undersøgelsen afdækker ikke, hvad der har tilbageholdt den private sektor fra at benytte ordningen, men chefkonsulent Jørgen Bang-Petersen i Dansk Arbejdsgiverforening er begejstret over udviklingen:

- I de senere år har der været politisk

fokus på aktivering i private virksomheder, og det er glædeligt, at det bærer frugt, udtaler han.

Afdelingschef i LO, Inger Lise Buck, deler fuldt ud begejstringen med DA:

- Den private sektor har længe haltet efter det offentlige. Det er godt, at den nu går ind og tager et større ansvar for aktiveringen, ikke mindst når vi ved, at det er privat aktivering, der har den største effekt. Men de private virksomheder er stadig underrepræsenteret i forhold til det offentlige, så der er basis for mere vækst, erklærer hun.

Begejstringen forklares ved, at mens det offentlige kun i 18 pct. af løntilskudene ansætter den arbejdsløse på normale vilkår, så er andelen 32 pct. i de private virksomheder. Der er imidlertid ingen garanti for, at det private erhvervsliv vil fastholde den relativt høje andel.

Kendsgerningen for de titusinder arbejdsløse, der hvert år sendes i tvangsaktivering med løntilskud, er, at de efter periodens ophør vender tilbage til arbejdsløsheds køen uden så meget som bare én rettighed mere, hvis de ikke har opnået at blive ansat. Arbejdsløshedsperioden er i mellemtiden blot nulstillet.

Rina Ronja Kari

“Lad os stemme om EU”

Unionsmodstanderne har efterlyst en bred og general debat om Danmarks forhold til EU i den kommende tid. Unionsforfatningen er faldet og ligger i dybfryseren. Temaet for en kommende folkeafstemning behøver heller ikke at blive fastlagt af unionstilhængerne.

Folkebevægelsens Ungdom Mod EU siger f.eks. nej til en ny folkeafstemning om forbeholdene. Derimod vil de gerne have en folkeafstemning om EU-medlemskabet om et års tid eller to efter en god bred debat.

- Især de unge har i de andre lande sagt ja til europæisk samarbejde og et stort nej til den måde, det foregår på i EU, siger talsperson Rina Ronja Kari og tilføjer

- Det er 30 år siden, at Danmark kom ind i EF, og vi, der er født siden, vil gerne snart have noget at sige i den sag.

Folkebevægelsens Ungdom Mod EU er en landsdækkende ungdomsorganisation, som har godt 400 medlemmer og har eksisteret siden 1994.

Hjemmeside: www.nejnu.dk

Kollaps i Bruxelles – første skridt mod udmeldelse

Af Folkebevægelsens Ungdom mod EU

EU har i de sidste par uger ført en meget turbulent tilværelse. Først med to nej-afstemninger, skandalesager i EU-kommissionen, og senest et kuldsejlet topmøde, der ellers var EU-ledernes sidste håb om en afklaring af de mange problemer.

På EU's krisetopmøde i Bruxelles er det som i de foregående uger for alvor blevet tydeligt, hvad EU's helt store problem er. Topmødernes ledere befinder sig alt for langt fra landenes befolkninger, og efter lang tid er det nu begyndt at hævne sig. Både Frankrigs Chirac og Tysklands Schröder er ifølge meningsmålingerne på vej ud af deres sæder. Grunden er den eksploderende arbejdsløshed efter implementeringen af euroen og det faktum, at de ikke har forstået at tale befolkningernes sprog og sag på topmøderne.

Her i Danmark har vi mange gange set Anders Fogh Rasmussen vende på en tallerken, hvad angår afstemningen om EU-forfatningen. Han har ikke ville stå i et dårligt lys over for kolleger i de andre lande – og har derfor ikke aflyst afstemningen, før nogen af de andre

havde gjort det samme. Fogh har naturligvis været bange for, at den danske befolkning skulle stemme så markant nej, at han var nødt til at overveje sin fremtid som regeringschef.

Det andet punkt på krisetopmødet er budgettet, og alle lande vil gerne formindske deres bidrag til EU. Danmark har ikke for vane at blande sig i den slags diskussioner. Vi betaler, hvad de andre bliver enige om, at vi skal betale.

Det kan undre, at Danmark ikke bruger den indflydelse, vi er blevet tildelt,

Dyb krise i EU

Forfatningen samlede det kludetæppe af traktater og bilaterale aftaler, der i dag udgør den Europæiske Union, og var samtidig udtryk for et kompromis mellem Europas stormagter baseret på et konkret styrkeforhold. Udviklingen af en stadig snævrere union, fortsat militarisering, centralstyret nyliberal økonomisk politik osv. vil fortsætte med eller uden forfatning – og uden folkeligt mandat – fordi den er drevet af Eurolands skæbnefællesskab. Alternativet, nemlig at den fælles mønt opgives, er et ”skrækscenario”, som kun få overhovedet tør tale om.

Efter det flotte franske Nej er forfatningen blevet til et uægte barn, som ingen af de 25 regeringsledere vil påtage sig faderskabet til. Storbritannien

var ikke sene til at udnytte det franske Nej til at stoppe ratifikationen på trods af en klar aftale om, at alle lande skulle gennemføre processen, og først derefter skulle man tage stilling til ”vanskeligheder”.

Svaret fra den franske præsident på dette snigløb var torsdag på topmødet at slå ud mod Storbritannien og det britiske (og amerikanske) ønske om at optage Tyrkiet i EU. Aftalen om optagelse af Tyrkiet var en del af Storbritanniens pris for at gå med til kompromiset om unionsforfatningen. Men Tony Blair slog tilbage og blokerede for en budgetaftale.

Topmødet endte i indbyrdes vrede og afmagt. Storbritannien, Holland, Sverige, Finland og Spanien sagde nej til

EU-formanden Jean-Claude Junckers budgetkompromis.

- Vi var faktisk meget tæt på en opgørelse, men for nogle lande manglede den positive vilje. Vi så en konfrontation mellem to filosofier og to idéer for Europa. Der er dem, som mener, at vi bare skal have et indre marked eller en frihandelszone, og så er der dem, som vil have en politisk union, sagde Juncker (Luxembourg) efter sammenbruddet.

Hvad vi ser, er at krigen, krisen og modsætningen mellem befolkningen og magthaverne skærper modsætningen mellem medlemslandene i stedet for at forene dem.

Den franske arbejderklasse viste vejen ud af dette reaktionære morads.

Franz Krejbjerg

når nu de danske politikere i forbindelse med de danske forbehold snakker så meget om den indflydelse, vi mangler. De danske ja-politikere vil gerne have ophævet de danske forbehold, fordi de siger, at vi for øjeblikket er sat uden for indflydelse på disse vigtige punkter. Hvis det er så vigtigt, hvorfor bruger vi så ikke den indflydelse, vi allerede har? Er det, fordi vi i EU-målestok er et så lille land, at vores stemme alligevel intet betyder?

Hvorfor skulle vi i øvrigt nu tilslutte os f.eks. den meget skrantede euro? Selv hvis man kan blive kaptajn, giver det da ingen mening at hoppe på en synkende skude.

Vi kan i Danmark kun være glade og taknemmelige for, at Frankrig og Holland har stemt nej til EU-forfatningen. Vi kan i Folkebevægelsens Ungdom mod EU også være glade for, at det er den unge, internationalt orienterede modstand, der for alvor har trukket stemmeprocenterne i den rigtige retning – i Frankrig var en af hovedgrundene til, at der blev stemt nej, modstand mod servicedirektivet. Det har forhåbentlig også én gang for alle manet de danske mediers historie om, at det er nationalistisk fremmedfrygt, der får os til at stemme nej, i jorden. Det samme i øvrigt med myten om, at man vil stå alene efter et nej – Frankrig og Holland er dog trods alt store lande at stå alene sammen med.

Hvis de danske ja-politikere bruger tomrummet efter den aflyste afstemning til at stemme om forbeholdene, må Danmark naturligvis endnu en gang til stemme om ting, vi allerede en gang har sagt nej til. Vi må åbenbart være klar til at forsvare os imod ja-politikerens forsøg på at snige EU-forfatningen ind ad bagvejen ved hjælp af direktiver. I Folkebevægelsens Ungdom mod EU mener vi, at man burde gå den anden vej og lade Danmark stemme om fortsat medlemskab af EU. Med de meget store problemer, EU har, og den store modstand, der for øjeblikket er, ville det kun være på sin plads, hvis Danmark kunne arbejde for et bredt europæisk samarbejde uden for EU.

Landsledelsesmødet
19. juni 2005

Storke Langeben

Torben er på mange måder lidt af en tegneseriefigur.

På de ti meter fra indgangen til dagcenteret og hen til cafeen formår han at slå sig selv på sin venstre overarm minimum to gange, hvilket sker med en timing, der ville gøre enhver studievært i DR misundelig, idet han på nøjagtig samme tidspunkt er i stand til at fortrække en grimasse, der afdækker, at netop denne arm rummer en smerte, der skyldes, at den har revet adskillige trucks omkring et utal af hjørner – vel at mærke før servostyringen var blevet opfundet.

Torben gennemførte arbejdslivet til pensionsalderen trods smerter. I dag hentes han tre dage om ugen af dagcenterets handicapbus og chauffør, der altid må lægge øre og potentielle blodpropper til Torbens sarkastiske kommentarer:

- *Pas dog på, der står jo et træ*, udbryder han pludseligt bagerst i bussen. Træet står i den modsatte side af vejbanen og udgør ikke den mindste trussel mod hverken bus, chauffør, øvrige passagerer og slet ikke Torben, der heller ikke er det mindste nervøs for sit eget helbred; men det lykkes ham både at skabe lidt frygt blandt de øvrige passagerer og megen opmærksomhed omkring sig selv.

Da Torben når frem til Dagcenterets cafe skiller han sig igen ud. Bestillingen rummer ikke de sædvanlige usikkerheder: Skal der sukker, mælk eller fløde i kaffen? Skal der stærk eller mild ost på brødet eller rundstykket? For ekspedienten er mulighederne mange; - for Roger er det let:

- *To Hof!* - lyder kravet, mens mønterne, som i god tid er fundet frem, klaskes i disken.

Derefter begiver han sig de sidste ti meter ind i billardstuen til sin stamplads, hvor han slår sig ned.

Torben rummer ironi; - og i særdeleshed selvironi. Han er heller ikke bleg for at fremhæve den. Han er samtidig den bedste billardspiller på dagcenteret, hvilket dokumenteres ved de

konkurrencer, som de har med øvrige centre i resten af hovedstadsområdet. Konkurrencerne er officielle, og der opgøres resultater for hver runde, hvilket ved sæsonens afslutning opsummeres spiller for spiller, som uden nogen form for beskyttelse bliver lagt i hierarkiet.

Torben kan lide at spille på ”at være den største”, hvilket pr. definition irriterer mange af kammersjukkerne. Torben ”stikker næsen langt frem”, og bliver straffet for det. Han ved det godt, så han vælger ikke at gå i infight; men bøjer i stedet af for slagene, som sive- ne svajer med vinden. Det er en evne, han sandsynligvis har opnået via mange arbejdspladserfaringer.

Han har også den dårlige evne, at han ikke indtager fast føde i al den tid, han opholder sig i dagcenteret, hvilket vil sige omkring seks timer. Til gengæld suger han omkring seks hof, hvilket udover den markante rystefeber ikke mærkes på ham; men det ses på hans krop, der er ekstrem spinkel.

Forleden dag havde han så helt i modstrid med sædvanen forvildet sig ud i gårdhaven for at betragte en fiskehejre, der også imod sin natur havde trodset sin frygt for mennesker, idet den var

på jagt i dammen få meter fra dagcenterets brugere.

Niels Erik, som er chauffør på handicapbussen, havde bemærket ham, hvilket straks blev annonceret, da Torben vendte tilbage til billardrummet:

- *Hold da kæft, jeg troede, jeg så en stork sammen med fiskehejren ude i gårdhaven*, erklærede Niels Erik højlydt, hvilket samlede opmærksomheden omkring hans fortsættelse:

- *Jeg undrede mig godt nok over, at den havde tøj på, indtil jeg opdagede, det var Torben*.

Torben vred sig i stolen, rømmede sig og tog ordet, da latteren havde lagt sig:

- *Grin I bare. Jeg er nemlig blevet fortalt, at når jeg dør, så er det igen storken, der har de tyndeste ben i Danmark*.
Reno

Beviset på en planlagt forbrydelse mod menneskeheden

Downing Street Memo

Den 1. maj i år offentliggjorde den britiske avis The Sunday Times det såkaldte Downing Street Memo. Det var det officielle referat fra et hemmeligt møde om krig mod Irak mellem Tony Blair og hans inderkreds den 23. juli 2002.

Det afslørede at USA var i gang med at 'fikse efterretningerne' om Irak for at bruge dets ikke-eksisterende masseødelæggelsesvåben som påskud for en ulovlig krig – og at Tony Blair tre måneder tidligere havde forpligtet UK til at gå med i denne krig.

På mødet deltog den inderste kerne i Blairs magtapparat: udenrigsminister Jack Straw, forsvarsminister Geoff Hoon, justitsministeren Lord Goldsmith, formanden for den fælles efterretningskomité (JIC) John Scarlett, lederen af MI6 Sir Richard Dearlove og generalstabschefen (CDS) admiral Boyce. Desuden deltog Blairs nærmeste politiske rådgivere Alistair Campbell, Jonathan Powell og Sally Morgan.

I en central passage i dokumentet hedder det:

"C (Richard Dearlove) aflagde rapport om sine nylige samtaler i Washington. Der var en mærkbar holdningsændring der. Nu blev militær aktion anset som uundgåelig. Bush ville fjerne Saddam ved militær aktion, retfærdiggjort af sammenfaldet af terrorisme og masseødelæggelsesvåben (WMD). Men efterretninger og kendsgerninger blev tilrettelagt efter politikken ('fixed around the policy', KP's fremhævning)."

Det hemmelige engelske krigskabinet konstaterer altså at Bush vil have krigen og at USA manipulerer efterretningsdata og kendsgerninger med det formål at starte den. De sætter ingen spørgsmålstegn ved krigen selv eller britisk deltagelse (som Blair allerede har garanteret), men drøfter, hvordan de bedst slipper af sted med det.

Seks nye dokumenter

Senere har The Sunday Times offentliggjort yderligere seks hemmelige britiske

regeringsdokumenter fra perioden marts til juli 2002. Heriblandt er der memo'er fra udenrigsminister Jack Straw og rapporter om møder mellem den daværende vicekrigsminister Paul D. Wolfowitz (nuværende Verdensbankdirektør) og den britiske USA-ambassadør Christopher Meyer samt mellem den daværende amerikanske sikkerhedsrådgiver Condoleezza Rice (nu udenrigsminister) og David Manning, Blairs udenrigspolitiske rådgiver.

Desuden er der memo'er og overvejelser om de britiske militære handlemuligheder og juridiske spørgsmål omkring folkeretten og krigen mod Irak.

Disse leverer en lang række yderligere detaljer om den kriminelle sammensværgelse om at udløse en krig med påskud i Iraks angivelige masseødelæggelsesvåben, som MAN VED IKKE EKSISTERER.

Denne store løgn om Saddam's masseødelæggelsesvåben, der skulle 'sælge' krigen, var ikke et resultat af forkerte oplysninger fra efterretnings tjenesterne. Man manipulerede i stedet fakta og informationer, så de kom til at understøtte den allerede besluttede krig..

Downing Street Memo'et og de øvrige dokumenter er alle 'arbejds-papirer', som tager udgangspunkt i at USA har besluttet at føre krig og at UK er med – og om hvordan denne situation skal tackles. Det vil sige hvordan en ulovlig krig kan forberedes og verdensoffentligheden bedrages uden at krigsanstifterne gribes på fersk gerning.

Den britiske regering har ikke forsøgt at bestride dokumenternes ægthed.

Den ultimative internationale forbrydelse

I disse papirer ligger beviserne på at Bush og Blair og deres nærmeste medarbejdere deltog i en sammensværgelse for at anstifte en ulovlig aggressionskrig mod Irak og bevidst vildlede og manipulere verdensoffentligheden omkring det. Disse papirer er nok til at få dømt de to

"MAD DOGS AND ENGLISHMEN...."

Downing Street Memo er lækkede britiske regeringspapirer fra 2002 – fra den periode, hvor krigen mod Irak forberedtes. Det er rapporter og mødereferater fra kredsen omkring Tony Blair og dens forhandlinger og aftaler med Bush og hans kreds, der belyser hvad der virkelig skete.

De beviser at Bush og Blair i begyndelsen af 2002 var fast besluttet på at gå i krig – og at påskuddet om de irakiske masseødelæggelsesvåben blev opfundet mod bedre vidende og efterretningsoplysninger blev manipuleret for at tjene dette formål og bedrage verdensoffentligheden.

Tony Blair gav et endeligt tilsagn om britisk deltagelse i den kriminelle krig på et møde på George W. Bush's ranch i Crawford, Texas i begyndelsen af april 2002. Britiske ministre fik i juli 2002 besked om at de skulle 'finde en måde at lovliggøre Irak-krigen på'.

Hele forspillet til krigen – indbefattet kravet om adgang for FNs våbeninspektører til Irak og drøftelserne i Sikkerhedsrådet – var et absurd spil, som skulle tilsløre den kendsgerning, at en ulovlig aggressionskrig allerede var besluttet og sat i gang af Bush og Blair.

regeringsledere og deres medsammensvorne ved en krigsforbryderdomstol a la Nürnberg-tribunalet, hvis et sådant blev etableret.

Nürnberg-tribunalet mod de nazistiske krigsanstiftere fastslog at anstiftelse af aggressionskrig er den ultimative forbrydelse mod menneskeheden:

"At anstifte en aggressionskrig er ikke blot en international forbrydelse; det er den største internationale forbrydelse, som kun adskiller sig fra andre krigsforbrydelser ved at den i sig selv rummer hele det akkumulerede onde."

Bush's og Blairs ulovlige krig har kostet over 100.000 irakere livet, ødelagt den irakiske økonomi og infrastruktur og udsat det irakiske folk for uendelige lidelser og elendighed. Formålet med krigen fremgår ikke af de britiske regeringsdokumenter: det var og er kontrol over Irak og hele Mellemøsten og med denne regions rige energiressourcer som krigsbytte i en røverkrig.

Offentliggørelsen af Downing Street Memo'et (ofte betegnet som DSM) og de tilknyttede dokumenter vakte i første omgang ikke den opsigt i de internationale medier, som de berettiger til. De store amerikanske medier valgte i første omgang at fortie dem – og Bush og Blair kunne på pressemødet i forbindelse med Blairs besøg i Det Hvide Hus den 7. juni i år affærdige Memo'et med en bemærkning om 'at kendsgerningerne overhovedet ikke blev tilrettelagt'.

Men historien vil ikke stoppe: For her er beviserne, der burde stille George Bush for en rigsret og fælde Tony Blair. Downing Street Memo'et er blevet en gigantisk historie på internettet. Det det demokratiske kongresmedlem John Conyers har afholdt en 'høring' omkring det – og sagen ruller nu også i mainstream-medierne.

Sandheden kommer frem

Flig for flig kommer sandheden om dette århundredes største krigsforbrydelse frem.

Længe før 11. september ville George Bush gennemføre et regimeskifte i Irak og fjerne Saddam Hussein. Efter 11. september fokuserede Bush, Donald Rumsfeld og hans stab på muligheden af en krig mod Irak som 'næste fase i krigen mod terror' i forlængelse af krigen mod Afghanistan.

I sin tale om nationens tilstand den 19. januar 2002 beskrev Bush Irak, Iran og Nordkorea som dele af 'ondskabens akse'.

Bob Woodward siger i sin bog om Irak-krigen Plan of Attack at præsident Bush den 16. februar 2002 underskrev en tophemmelig ordre til efterretnings-tjenesterne om regimeskifte i Irak.

Krigen blev 'uundgåelig', forberedelserne blev konkrete og UK var med, som det var med i Golfkrigen og under 10 års sanktioner og stadige luftangreb.

Og Danmark? Anders Fogh stod i denne periode i tæt forbindelse med Tony Blair. Hans første udenlandsrejse i december 2001 gik til Downing Street. 25. marts 2002 besøgte han for første gang Bush i Det Hvide Hus, diskuterede Irak og erklærede fuld støtte til Bush's 'krig mod terror'. Den 27. marts drøftede han detaljer med Paul Wolfowitz.

De tre krigskammerater foregav i de følgende måneder at de meget nødtigt ville i krig. Det var 'absolut sidste udvej'. Det skulle gå gennem FN. Men 'Det er for sent, n år først giftgassen er spredt over én af vore store byer', sagde Fogh i åbningstalen til folketinget 1. oktober 2002.

Krigen var besluttet og i gang. De danske medier har indtil nu overhovedet ikke omtalt Downing Street Memo'et. Ingen hemmelige danske regeringspapirer fra 2002 er fundet frem ...

Dokumenterne kan ses her
www.afterdowningstreet.org

G8-topmødet i Gleneagles, Skotland

Hundredtusinder på gaden

Når lederne af de store imperialistmagter mødes til det årlige G8-topmøde, vil de igen blive mødt af massive demonstrationer. Verdens folk vender sig imod den imperialistiske globalisering.

Det er USA, p.t. verdens eneste imperialistiske supermagt, som fører det store ord ved G8-topmøderne. I år afholdes det hos Bushs nærmeste allierede – i Storbritannien hos Tony Blair, som tilmed indtager pladsen som formand for EU i det kommende halvår – og George Bushs Danmarksbesøg ligger umiddelbart op til hans deltagelse på G8-topmødet.

Der er lagt op til nye store svinestregger mod folkene.

Tony Blair har udfoldet store anstrengelser for at gøre årets topmøde til et gigantisk shownummer, som skal afstive hans eget og G8's falmede image og overvinde den voksende skepsis og

modstand blandt verdens folk over for de imperialistiske forummer og institutioner. G8 indgår heri som et centralt politisk element med institutioner som Verdensbanken og IMF som væsentlige økonomiske mekanismer for, hvad det hele drejer sig om: imperialismens og nyliberalismens offensiv mod folkene til gavn for monopolernes profiler.

Alle de planer og initiativer, som udgår fra G8-topmøderne, bidrager til at øge fattigdommen, nøden og elendigheden i verden. De er rige på løfter

nogle kastanjer ud af ilden for krigskammeraten George Bush og USA, som har nægtet at ratificere den såkaldte Kyoto-protokol.

Et af de skridt, der er aftalt på forhånd, er den såkaldte eftergivelse af gælden for de fattigste afrikanske nationer. Der dør 500 afrikanske børn i timen hver eneste dag året rundt af fattigdomsrelaterede sygdomme. Og Tony Blair vil gerne fremstå som Afrikas og de små børns redningsmand og som den store

til folkene, men resultatet er berigelse af monopolmilliardærerne og af de imperialistiske lande selv.

De diplomatiske aktiviteter op til topmødet er intense. Tony Blair vil sikre sig selv og sine imperialistvenner ny prestige ved at 'gøre noget for Afrika' og ved 'klimaændringerne'. Ikke mindst vil han prøve at redde

Hvem er G8?

G8-topmøderne samler og koordinerer de mægtigste imperialistlandes strategi og politik. Det er et imperialistisk fællesforum, som tager initiativer til nye nyliberalistiske fremstød globalt og i forskellige regioner af verden til gavn for de multinationale selskabers profiler.

Ved topmødet i Genova i 2001 annoncerede G8 f.eks. den såkaldte 'Aktionsplan for Afrika' (AAP) – i medierne omdøbt til 'Marshall-planen for Afrika'. Denne plan følges op på topmødet i Gleneagles, Skotland den 6.-8. juli 2005.

Storbritanniens Tony Blair forsøger at fremstille sig som hovedtalsmand for afskaffelse af den afrikanske fattigdom, men 'Aktionsplanen for Afrika' fremmer nøjagtig de selskabsinteresser, som er hovedansvarlige for den voksende elendighed på dette kontinent.

Olie og naturgas fra Afrika bliver

stadig vigtigere og kan forsyne USA med 20 pct. af dets energibehov i de næste fem år. Multinationale olie- og mineselskaber er hovedaktører i G8-planen for Afrika. Det fælles amerikansk-britiske 'G8-Afrika Partnership-Project', der administrerer Aktionsplanen, har repræsentanter for ExxonMobil, Coca-Cola og Pfizer, som alle har interesse i fortsat at have adgang til billige afrikanske ressourcer.

G8-topmødet i juni 2004 fandt sted på Sea Island, Georgia, USA. Hovedemnerne var Irak og Mellemøsten/Nordafrika. George Bush sikrede sig støtte til den såkaldte demokratiske genopbygning af Irak, og mødet lancerede et nyt initiativ, 'Planen for hele Mellemøsten og Nordafrika' ('Partnership for Progress and a Common Future with the Region of the Broader Middle East and North Africa'), som angiveligt skal

fremme 'demokratiske reformer' i denne region, som omfatter 22 lande, herunder landene i Kaukasus. USA er som bekendt i fuld gang med at realisere den både i de tidligere sovjetstater og i 'det brede Mellemøsten'.

G8 består af lederne af USA, Canada, Japan, Rusland, Storbritannien, Frankrig, Tyskland og Italien. Desuden deltagere EU som institution, repræsenteret af formanden for Kommissionen og formanden for Det Europæiske Råd (fra 1. juli 2005 Tony Blair)

Igen gennem en årrække er G8-topmøderne blevet mødt af omfattende masseprotester, uanset hvor de har været afholdt. Italiensk politi skød og dræbte i 2001 én af demonstranterne. Der er også ved mødet i år i Gleneagles planlagt store protester.

Bono på gale veje med Barosso

frelser af det globale miljø.

Ser man nærmere efter, er den såkaldte gældseftergivelse et svindelnummer, som ikke vil redde hverken kontinentet eller de fattigste lande ud af deres gældskrise. Betingelserne for den begrænsede eftergivelse af en alligevel ubetalelig gæld er endnu større afhængighed af de multinationale selskaber og gennemførelse af nye ødelæggende nyliberalistiske 'reform'-programmer.

G8-landenes stort udråbte afskrivning af noget af de 18 fattigste landes såkaldte "gæld" dækker over krav om privatiseringer, som vil føre mange flere penge tilbage til imperialistlandene.

Klam omklamring

I et forsøg på at aflede masseprotesterne fra den største forbrydelse, som partnerskabet Bush og Blair gennemfører i disse år – den kriminelle krig mod Irak - tyr Blair til et nyt middel imod den folkelige modstand og protest, som også denne gang længe har forberedt store markeringer ved G8-topmødet. Denne gang er det ikke bare forsøget på afsondring og isolation af selve topmødet fra masserne og deres vrede, det er også et direkte forsøg på at aflede og omklamre masseprotesten.

Det engelske LO – TUC – spytter millioner ud til dette 'ædle' formål, og en hel hærskare af kunstnere og musikere med Bob Geldorf i spidsen arrangerer koncerter, der skal appellere til gavmildheden hos deltagerne på topmødet. Det sker bl.a. under overskriften 'Make Poverty History', en god parole, der for at blive realiseret må starte med at fjerne G8's, imperialisternes og monopolernes diktat og magt.

G8 og de øvrige imperialistiske mekanismer kan ikke reformeres til at gøre godt. De må bekæmpes og bremses.

U2 og Bono overser EU's udplyndring

Forsangeren for det irske rockband U2, Bono, har netop besøgt EU-kommisionens formand José Manuel Barosso for at minde EU om behovet for øget ulandsbistand til Afrika.

- Bonos timing er perfekt, når han gør opmærksom på, at Afrika kan hjælpe EU med den manglende folkelige opbakning til EU-grundloven ved at øge ulandsbistanden. Trods nylige vedtagelser i EU om mere bistand til ulandene er hjælpen nemlig langt fra på det niveau, som FN opfordrer til. Men det er desværre helt utilstrækkeligt, hvis det skal ændre afgørende ved EU's behandling af de fattige lande, udtaler Rina Ronja Kari, som er talsperson for Folkebevægelsens Ungdom mod EU og medlem af forretningsudvalget i Folkebevægelsen mod EU.

- Problemet er, at EU ikke vil opgive den handelspolitik med blandt andet toldmure og støtteordninger, som giver unfair

handelsvilkår og underminerer økonomien i mange lande i den tredje verden. Det betyder arbejdsløshed, fattigdom, sult og uro, som øget bistandshjælp ikke vil ændre på. Den politik er indskrevet i EU-forfatningen, så større almisser vil ikke være nok til at give det nedstemte projekt et bedre image og mere positive visioner. EU kan ikke nøjes med at give mere med den ene hånd, hvis de fortsat plyndrer med den anden, siger Rina Ronja Kari, som roser Bono for at bemærke de skandinaviske landes mere positive rolle i den forbindelse.

- Men igen er EU-forfatningen i vejen. Den vil indføre en EU-udenrigsminister som kronen på et værk, der forhindrer EU-landene i at føre egen udenrigspolitik. Det betyder, at Norge – som står udenfor EU – i dag er det eneste land, som frit kan arbejde for de nordiske visioner om en bedre verden. Visionerne gror bedst uden for EU, Bono!

StopBush.dk

Protest-demonstration Onsdag den 6. juli kl. 14

Fra USA's ambassade

Dag Hammarskjölds Allé 24
til Christiansborg (ankomst ca. 15.45)

Talere (foreløbige)

Villy Søvnald, SF; Tanwir Ahmad,
Det Radikale Venstre; Stine Skogberg, PLS; Hanne Reintoft

Andre aktiviteter

Koncert 5. juli i Fælledparken

Der arbejdes på at arrangere en opvarmnings-koncert aftenen før demo'en

Koncert 6. juli Christiania

Der arbejdes på at arrangere en koncert efter demon'en

Århus

Demonstration og koncert 5. juli

Der er fælles bustransport til demonstrationen i København fra Odense, Århus (med opsamling i Horsens og Fredericia) og Aalborg.

På vej mod Politistat Danmark

Greenpeace terrordømt

Greenpeace kendt skyldig som organisation og dømt efter terrorloven.

Greenpeace blev som den første organisation herhjemme tiltalt efter en paragraf i terrorpakken. For en protestaktion mod gensplejsning den 13. oktober 2003 ved landbrugets hovedkvarter Axelborg i København.

Aktiverne trængte ind på Axelborg og hængte et kæmpebanner op.

Den 10. juni faldt der dom i den principielle retssag mod miljøorganisationen: Skyldig efter terrorloven.

For første gang har man gjort en politisk forening/organisation ansvarlig for medlemmers og sympatisørers handlinger.

Den slags aktioner plejer at udløse en bøde til hver enkelt aktivist - og det har også været tilfældet her. Men nu ville anklagemyndigheden have prøvet, om organisationen selv kunne straffes

Terrorbanner på Axelborg

for handlinger, sympatisører udfører for at bringe Greenpeaces mærkesager ud til offentligheden.

Dommeren fulgte anklageskriftet og dømte Greenpeace som organisation efter terrorloven. Organisationen skal betale en bøde på 30.000 kr. for 'husfredskrænkelse'.

Denne principielle dom vil have uhørte konsekvenser for kritiske organisationer og for politiske aktioner i Danmark. Det er et frontalt angreb på ytringsfriheden og retten til protest.

Baner vej for politistaten

- Denne dom er ikke en utilsigtet virkning af terrorloven, siger Dorte Grenaa, formand for APK.

- Selvfølgelig sværger alle på, at Greenpeace-aktionen ikke har noget med terrorisme at gøre. Alligevel dømmes organisationen lige præcis efter denne paragraf. Terrorloven skal ikke bruges mod terrorisme, men til at knægte den politiske protest. Det har hele tiden været hensigten, og det har vi advaret mod, lige siden den skulle hastes igennem i Danmark og EU efter 11. september 2001.

I en artikel i Kommunistisk Politik december 2001 'Terrorlov indfører politistat' skrev Dorte Grenaa bl.a.:

"VK-regeringens fremsatte terrorlov-pakke er et gigant angreb på hidtidige demokratiske rettigheder...

Hvor alvorligt loven skal forstås, ses blandt andet af, hvordan EU-topmødet

Ministerbilen i brand

Af Patrick Mac Manus

Mens 'krigen mod terror' har undermineret Genèvekonventionen af 1949 om behandlingen af krigsfanger, har 'krigen mod flygtninge' på lignende vis undermineret Genèvekonventionen af 1951 om flygtningenes beskyttede status.

Det er godt, at der ikke kom nogen noget til under anslaget mod integrationsministerens bil. Det samme kan ikke siges om den flygtningepolitik, som ministeren administrerer. Her kommer mennesker virkelig noget til. Her skabes udsigtsløshed, isolation og ydmygelse. Her forødes dyrebare menneskelige ressourcer. Her skabes fysisk og psykisk lidelse, opgiveness og selvmord. Det sker iblandt os. Det sker i lejre som i Avnstruplejren.

'Krigen mod terror' er i disse år også blevet forvandlet til en 'krig mod flygtninge'. Det er ikke længere flygtningen, der skal beskyttes, men staten. Ikke længere den svage, men den stærke.

At beskytte er at tage vare på de svage, at give sikkerhed til dem, der flygter fra usikkerhed, at skabe tryghed for de sårede i krop og sjæl, at tage imod med en generøsitet, som vi selv ville ønske at blive mødt med. Dette er ikke tilfældet i dag.

En sådan beskyttelse for de flygtende i verden er blevet til et fjernt minde om en tid, der måske aldrig har været. Den er blevet til en utopi i en fjendtlig tid.

Den Europæiske Unions flygtningepolitik i disse år er blevet betegnet som en 'deportationsmaskine', der uden demokratisk kontrol overgiver de flygtende til fornyet usikkerhed, mishandling og

elendighed. Og mange overlever det ikke. En ring af opsamlingslejre omkring unionens ydre grænse tager form i disse år. En dag vil disse lejre blive kaldt ved deres rette navn, og tiden til det er måske allerede nu.

Den danske regering og dens højreradikale støtteparti fører an i denne brutale flygtningepolitik, og ønsker ret besat at frigøre sig helt for flygtningekonventionens bindinger.

Dette er nok en del af baggrunden for anslaget mod ministerbilen. Og så længe der ikke sker et folkeligt og demokratisk opgør med flygtningepolitikens vedvarende skændsel, vil sådanne anslag egentlig ikke kunne komme bag på nogen.

Patrick Mac Manus er forfatter, og blandt andet bidrager til bogen 'Revolutionære Visioner', Oktober Forlag

roses for et i øvrigt juridisk ugyldigt til-lægsnotat til EU's terrorlov, der nævner to undtagelser for terrorismestemplet:

EU udsteder politisk amnesti til de modstandsfolk, der bekæmpede nazismen under 2. verdenskrig (som om historien ikke havde afgjort det).

Og EU fastslår, at det ikke er kriminel at være medlem af eller yde økonomisk støtte til en fagforening.

Tilbage står altså faglig virksomhed, strejker og blokader, opfordring eller deltagelse i EU-modstand, solidaritetsbevægelser, anti-krigsbevægelser og politiske partier og grupper, der kriminaliseres. Almindelige demokratiske rettigheder som ytringsfrihed, forsamlingsfrihed, organisationsfrihed vil med loven i hånden blive sat ud af kraft."

Det er dette skrækscenario, vi begynder at se virkeliggjort. Dommen over Greenpeace er en principiel dom. Fra nu af kan alle organisationer holdes ansvarlige for deres medlemmers handlinger eller aktioner.

Greenpeace: Kollektiv afstraffelse

I en kommentar til dommen siger Greenpeace Nordens generalsekretær Lennart Daleus:

- Bøden er stor for en organisation som vores, der udelukkende baserer vores arbejde på frivillige bidrag fra enkeltpersoner. Vi må nu overveje, om dommen skal ankes, eller vi udelukkende skal bruge kræfterne på at søge loven ændret.

Lennart Daleus tilføjer:

- Den her dom viser med tydelighed, at de politikere og andre, der udtrykte bekymring for, at terrorpakken også kunne bruges til andet end til at ramme international terrorisme, har fået ret. Dommen er et brud med de fundamentale principper i et demokratisk retssamfund om, at individet er ansvarligt for egne handlinger. Denne dag betyder, at der reelt er indført kollektiv afstraffelse i Danmark.

Terrorpakken med dens bestemmelser om øget overvågning og registrering, udlevering til retsforfølgelse til udlændet og straf for politisk protest har ikke en eneste gang været brugt i en sag, der drejer sig om terrorisme (!).

Tilmeld dig nu! Antifascistisk og antiimperialistisk sommerlejr på Midsjælland 8. juli – 15. juli 2005

Foreløbigt program i hovedpunkter

Fredag 8/7

Ankomst eftermiddag/aften

Kl. 19: Velkomst - mad

Kl. 21: Nye udfordringer efter det franske NON og Bush/G8

Lørdag 9/7

Skal verden tilhøre imperialismen?

9-12 To supermagter? USA og EU

Oplæg v. den amerikanske journalist Ron Ridenour og Franz Krøjbjerg (*Folkebevægelsen mod EU, Århus*)

15: Imperialismespil

20: Ukrudd i baghaven – Latinamerika på vej mod Revolution

Søndag 10/7

9-12 Terrorlove, politistat, fascisme

Oplæg bl.a. ved maleraktivisten Lars Gre-naa

15: Folkeafstemningen aflyst – Skal vi stemme om medlemskab af EU?

Oplæg ved *Folkebevægelsens Ungdom mod EU*

Aften: Grupper

Mandag 11/7

Aktions- og udflugtsdag

Aktionsstafet for de friske - udflugt i det grønne til Gissfeld Park for andre

Kl. 20: International ungdomslejr 2006

Om den 20. internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr i Nord-sjælland i beg. af august 2006

Oplæg ved Cathrine Pedersen, formand for DKU

Tirsdag 12/7

Folkenes modstand

9-12: Fra modstandskampen i Danmark under besættelsen til modstandskampen i Irak i dag

Oplæg ved Frede Klitgård (*Aktive Modstandsfolk*) og Omar Dhahir (*Komiteen for et Frit Irak*)

15: Massekamp og revolutionære aktioner
Oplæg ved Troels Riis Larsen (*Unge mod fascisme*)

Fredsaktivisten Ulla Røder har Danmarkspremiere på filmen *Loch Long Monster* 20: For et frit og uafhængigt Palæstina
Oplæg ved den palæstinensiske journalist Naser Alsehli

Onsdag 13/7

Dagskamp og visioner

9-12: Danmark – på vej hvorhen?

Oplæg ved Kristian Dalgaard og Silas Ørting (DKU) samt Klaus Riis (redaktør *Kommunistisk Politik*)

15: Film

20: Fremtidens kultur

Oplæg ved bl.a. arbejderforfatteren B.C. Andersen

Torsdag 14/7

9-10 Udtalelser fra lejren

10-13 Workshops (bl.a. teater, tale, fortælling, digtning)

Eftermiddag: Sportsfinalerne

Kl. 19: Afslutningsfest – rød underholdning og bl.a. jazzbandet 'Sidste udkald'

Fredag 15/7

Formiddag - Afrejse

*Debat, musik, teater, sport, fest...
Nærmere oplysninger ved tilmelding
Fællestransport fredag fra København og Odense*

Priser med 7 overnatninger og fuld pension: 1.150,- Fattigrøve og unge 900,- Børn 7-13 300,- Børn under 7 gratis.

Ophold pr. døgn 190,-

Indbetaling kan ske på BG-konto:

1551 - 16634271 og kontant på lejren

For tilmelding, kontakt

DKU på tlf. 60 80 96 96 email: dku@dku99.dk
APK på 35 43 49 50 email apk@apk2000.dk

*eller skriv til DKU c/o Oktober,
Egilsgade 24 kld., 2300 KBH S
Husk at oplyse navn, adresse og evt. email*

Arr: DKU, Unge mod fascisme, Stop Terrorkrigen, APK m.fl.

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer:

10 konferencer:

Stadig nye skridt fremad

I dette nummer af Kommunistisk Politik afsluttes offentliggørelsen af de politiske resolutioner og udtalelser fra den seneste årlige konference, der blev afholdt i Ecuador i december 2004. Herunder følger en oversigt over de foreløbige 10 konferencers arbejde siden 1994.

Den første konference blev afholdt i 1994 og etablerede et ideologisk og politisk grundlag med erklæringen 'Kommunistisk Appel til verdens arbejdere og folk' (*'Quito-erklæringen*) og oprettede et minimum af organisatoriske instrumenter (en koordinationskomité, bladet *Unity and Struggle*). Den vedtog også et antal resolutioner og iværksatte nogle konkrete kampagner.

Pariskonferencen i 1995 tog mere specifikt fat på spørgsmålet om status over socialismens resultater og fejlslag. Den overvandt også en tendens, som nogle partier forsvarede, efter hvilken konferencen kun burde være en diskussionsklub uden evne til at træffe beslutninger. Disse partier, som udgjorde et lille mindretal, forlod Konferencen, da de ikke kunne få deres vilje i denne henseende.

Konferencen i 1996, afholdt i Den Dominikanske Republik, markerede sig

APK og Den Internationale Konference

Arbejderpartiet Kommunisterne har siden sin stiftelse i april 2000 været medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer. Dens forgænger – den kommunistiske organisation Oktober (1997-2000) – var optaget som observatør ved konferencen.

først og fremmest ved at fastlægge og systematisere en række interne funktionsnormer for Konferencen.

I 1997 i Tyskland var hoveddiskussionen partiernes arbejde i forhold til arbejderklassen.

Konferencen i 1998 blev afholdt i Venezuela og beskæftigede sig mere indgående med spørgsmålet om imperialistisk globalisering.

Konferencen i 2000 behandlede i særdeleshed to konkrete erfaringer: Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti og Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti. Disse to partier fremlagde indgående retningen for deres arbejde i den revolutionære proces i deres respektive lande. Den drøftede også en fælles tekst fra den kommunistiske organisation Oktober (Spanien) og Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti om krigen mod Jugoslavien.

Konferencen i Mexico i 2001 blev præget af situationen efter angrebene på tvillingetårnene i New York og Bushs 'krig mod terror'. Den drøftede især en fællesudtalelse fremlagt af den kommunistiske organisation Oktober og Frankrigs Kommunistiske Arbejderparti om de forandringer, der finder sted i arbejderklassen med de teknologiske nyskabelser, udviklingen af fleksibilitet, usikkerheden, opbrydningen og atomiseringen af arbejderklassen. Denne konference sluttede i sorg, da kammerat Sergio, formand for Mexicos Kommunistiske Parti (marxister-leninister) døde ved dens afslutning.

I 2002 analyserede Konferencen, der blev afholdt i Danmark, den internationale situation, som var blevet skabt med krigen om nyopdeling af verden, som den amerikanske imperialisme havde indledt, og den omfattende oppositionsbevægelse, som udviklede sig over hele verden. Adskillige af de tilstedeværende partier imødegik skarpt Partiet Røde Fane (Venezuela) over dets stilling til den politiske udvikling i dette land.

Denne polemik antog et endnu større omfang ved Konferencen i 2003,

Den 10. internationale konference fandt sted i Ecuador, december 2004. Partierne aflagde besøg ved statuen for kammerat Jaime Hurtado, parlamentsmedlem, myrdet af oligarkiet i 1999.

som holdtes i Den Dominikanske Republik. Til de uenigheder, der berodte på vurderingen af karakteriseringen af Hugo Chávez-regeringen, blev ældre uenigheder tilføjet fra Røde Faners side vedrørende selve Konferencens karakter, nu i skærpet form. Konferencen vedtog præcise normer, som nødvendigvis var mere bindende end dem, der havde været gældende indtil da.

Den seneste konference i 2004 – i 10-året for den første – fandt atter sted i Ecuador. Den vedtog en række politiske udtalelser og resolutioner vedrørende hovedspørgsmål i den globale klassekamp. Den afsluttede også polemikken med partiet Røde Fane, som var gået over på reaktionens side, med vedtagelsen af dets eksklusion fra Konferencen.

La Forge/Kommunistisk Politik

Resolution om Det Amerikanske Frihandelsområde (FTAA)

1. Den inter-imperialistiske rivalisering om kontrol over markeder og indflydelsessfærer og for verdenshegemoni har gennem den senere tid blandt andet givet sig udtryk i dannelsen af handelspagter, -traktater og -aftaler som den, De Forenede Stater har forsøgt at gennemtvunge siden 1990 – fra 1994 kendt som Det Amerikanske Frihandelsområde (FTAA), hvormed den amerikanske imperialisme søger at underkaste et marked på 800 millioner mennesker under dens interesser.

2. I lyset af de forsinkelser, dannelsesprocessen for FTAA har gennemgået, især som følge af modstanden fra arbejderklassen og folkene i Latinamerika og Caribien, har den amerikanske imperialisme fremmet bilaterale og multilaterale aftaler med forskellige lande i regionen, konkretiseret i skabelsen af Frihandels-Aftalen ('Free Trade Agreement'), som baserer sig på støtten fra de lokale bourgeoisier.

3. Disse traktater – som FTAA – fører til en større afhængighed hos de latinamerikanske og caribiske lande, samtidig med at de medfører højere profitter gennem super-udbytningen af arbejderne og folkene og ved yderligere udplyndring af regionens naturressourcer. Dette bevirker en stadig skærpelse af alle kriserne, med en tilsvarende forøgelse af de brede massers arbejdsløshed, sult og elendighed.

Derfor opfordrer vi

1. arbejderklassen og folkene i Latinamerika og Caribien til at fortsætte med at udvikle masseaktioner af en multilateral karakter for at fordømme og bekæmpe de mål, som den amerikanske imperialisme forfølger med Frihandels-Aftalen og FTAA.

2. til øgede anstrengelser for at fremme arbejderklassens og de demokratiske og progressive kræfters enhed og den folkelige enhed i almindelighed, som alternativ til borgerskabernes og deres regeringers fællesskaber, som er forbundet med imperialismens målsætninger.

3. til at gøre kampen mod FTAA og Frihandels-Aftalen til en integreret del af den nationale, demokratiske og revolutionære kamp for at sætte en stopper for den imperialistiske undertrykkelse og det kapitalistiske herredømme.

På denne måde vil de marxistisk-leninistiske kommunister vide, hvordan vi med ære lever op til vores historiske ansvar.

Imperialismens plan for Mellemøsten

Planen for Mellemøsten er en plan for aggression, udplyndring og opsplitting, også kaldet 'Plan for hele Mellemøsten og Nordafrika', som den amerikanske imperialisme har sat i værk siden interventionen i og besættelsen af Irak.

Den amerikanske imperialisme præsenterer denne plan som en plan for at støtte demokrati, økonomiske 'reformer' og udvikling af fred, velstand og menneskerettigheder i disse lande. Men verdens folk kender allerede denne demagogi om fred, fremgang og menneskerettigheder, som er praktiseret i perioden med Den Ny Verdensorden, og de ved, at derfra stammer aggressioner, besættelser og hæmningsløs udplyndring.

Denne plan omfatter 22 lande, fra Marokko til landene i Kaukasus. Mere end 70 pct. af verdens oliereserver befinder sig i denne region, som er karavanevejen for energiforsyningerne.

Den amerikanske imperialisme er i det væsentlige interesseret i denne region for at monopolisere dens olie- og gas-rigdomme. For at opnå disse bruger den alle midler, indbefattet

interventioner og besættelser som i Irak.

Et af De Forenede Staters mål med denne plan er at forstærke sin stilling i regionen og overgå de øvrige imperialistmagter. Denne plan forudsiger, at Tyrkiet tildeles en vigtig rolle som 'modelland' på grund af den strategiske karakter af dette regime, der afspejles i dets militære styrke og eksistensen af en liberal islamisk regering. Tyrkiet anses som en bro til hele denne region.

Det tyrkiske folk vil, som de øvrige folk i regionen, ikke acceptere denne plan for Mellemøsten, fordi der bag den skjuler sig aggression, rovdrift og opsplitting, dikteret af den amerikanske imperialisme.

Vor Konference anser denne plan for at være en ny amerikansk aggressionsplan og fordømmer den som sådan.

Vi udtrykker vores støtte til folkene i denne region, som bekæmper imperialismens intervention, besættelse og udplyndring.

Resolution om Vestsahara

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationers 10. plenarmøde udtrykker samtidig med, at den giver sin solidaritet til Saharas folks retfærdige kamp og til dets legitime repræsentant POLISARIO, sin forømmelse af de manøvrer, som den amerikanske imperialisme foretager sammen med den franske og spanske regering.

Uden at respektere FN's beslutninger forsøger de at omdanne Vestsahara til en marokkansk koloni.

Vi forlanger, at den folkeafstemning gennemføres, som nu er blevet udsat i ti år, og som vil tillade Saharas folk at opnå selvbestemmelse, således at Saharas Arabiske Demokratiske Republik, som blev proklameret i Algeriets flygtningelejre i 1970'erne, kan blive en realitet på dets eget territorium.

Yankee'erne ud af Irak – Ned med den imperialistiske krig

Irak har været besat af den amerikanske imperialisme og dens allierede i over et år, fordi de næststørste olie- og naturgas-reserver i verden befinder sig der.

Denne besættelse, som har forårsaget 100.000 døde og omfattende materielle ødelæggelser, er en følge af kapitalismens generelle krise, som fremmer rivalisering mellem de imperialistiske monopoler om nyopdelingen af verden.

Dette militære eventyr er et strategisk element hos den amerikanske imperialisme for at skubbe sine rivaler til side, for at undertvinge regionens lande og folk og for at nå fremskridt i sit forsøg på at beherske verden.

Det 10. plenarmøde i Konferencen af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer fordømmer denne besættelse og støtter alle det irakiske folks legitime og retfærdige former for modstand og forlanger:

- Øjeblikkelig og betingelsesløs tilbagetrækning fra Irak af invasionsstyrkerne.
- Erstatning for al den ødelæggelse, de irakiske familier og det irakiske folk har lidt.

Udtalelse om det palæstinensiske folks kamp

Det 10. plenarmøde i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer hylder mindet om Yassir Arafat, som i årevis ledte det palæstinensiske folks kamp. Hans død har givet anledning til megen spekulation om Palæstinas umiddelbare fremtid.

Dette heroiske folk, som er blevet støbt i modstanden mod den nazi-zionistiske israelske stat, fortsætter imidlertid sin kamp for at vinde sin frihed, retten til at have sin egen stat og genvinde de af Israel siden 1967 besatte territorier, og for en tilbagevenden af dem, som er blevet tvunget i eksil.

Det palæstinensiske folks hårdnakkede kamp har vores partier og organisationers støtte og solidaritet, ligesom det har støtte og solidaritet fra verdens folk. I betragtning af dette er det dumhed og kujonagtigt, når de såkaldte demokratiske stater, under spag protest, accepterer den barbariske og brutale undertrykkelse fra den israelske stat, som understøttes og opretholdes af den amerikanske imperialisme.

Denne imperialisme krænker og ignorerer sammen med sin

zionistiske protegé FN's resolutioner og karakteriserer kynisk de palæstinensiske frihedskæmpere som terrorister, mens de praktiserer selektive henrettelser, tortur, der er lovmæssigt sanktioneret, bombardementer af befolkningen, den planlagte ødelæggelse af landsbyer og flygtningelejre, ødelæggelsen af dyrkede jorder, olivenlunde osv.

Intet kan imidlertid stoppe det palæstinensiske folks retfærdige kamp, som går fremad mod vinden og tidevandet, og som til slut vil vinde sejren.

Resolution om Elfenbenskysten

Den reaktionære borgerkrig, som har udviklet sig i Elfenbenskysten i de seneste to år, er blevet tilspidset.

Der eksisterer en krise i det fransk neokoloniale system. I Elfenbenskysten er en af dennes manifestationer konfrontationen mellem borgerlige partier og deres væbnede afdelinger for at gribe eller fastholde magten. For at nå deres mål bruger de forskellige metoder: udvikling af chauvinisme og xenofobi (*had til alt udenlandsk, KP*), opsplitningen af befolkningen på etnisk og religiøs basis osv.

Når der opstår åben krig, taler den franske imperialism altid om 'fred' og 'national forsoning', mens den forstærker sin militære tilstedeværelse på en meget aggressiv måde – ødelæggelse af Elfenbenskystens regerings væbnede styrkers flyvemaskiner og angreb med skarpe skud på civilbefolkningen, som demonstrerer mod den franske tilstedeværelse i landet.

Den franske imperialism forsvarer sine økonomiske og strategiske interesser i Elfenbenskysten, som er betydelige, imod andre imperialistiske rivaler, især den amerikanske imperialism.

Elfenbenskysten er et land, hvor der ikke eksisterer rettigheder. Det er delt i to dele: Den nordlige del af landet er kontrolleret af 'oprørerne' (deres officielle navn er 'Forces Nouvelles', 'Nye styrker'), og landets sydlige del kontrolleres af De Nationale Væbnede Styrker og den nuværende regering. Begge parter er reaktionære.

Regeringen har valgt den fascistiske vej, hvad der kan ses af de vilkårlige arrestationer, torturen og jagten på medlemmer af Elfenbenskystens Revolutionære Kommunistiske Parti, og også af mordet på medlemmer af partiet som Abib Dodo, formand for Elfenbenskystens Kommunistiske Ung-

domsforbund.

Landet er fuldstændig nedsunket i en anti-folkelig og reaktionære borgerkrig med en alvorlig risiko for at udbrede sig til hele det vestafrikanske område med dramatiske konsekvenser for folkene. Mange af de tusinder af mennesker, som er fordrevne og flygtninge, har været udsat for epidemier og hungersnød uden at få nogen beskyttelse; de har også været ofre for massakrer.

Abib Dodo
Myrdet 24. juni 2004

Det 10. plenarmøde i Konferencen af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, som afholdes i Ecuador i december 2004

- fordømmer den reaktionære borgerkrig i Elfenbenskysten og forlanger, at DENNE KRIG OPHØRER ØJEBLIKKE-LIGT,
- fordømmer den franske imperialismes aggression og forlanger tilbagetrækning af de franske militærbaser, franske tropper og andre udenlandske militær- og lejetropper,
- fordømmer den anti-demokratiske, chauvinistiske politik og de massive menneskerettighedskrænkelser,
- bekræfter på ny sin solidaritet med Elfenbenskystens folks kamp, med Elfenbenskystens Revolutionære Kommunistiske Parti og med det kommunistiske ungdomsforbund,
- appellerer til det internationale proletariat og verdens folk om at støtte proletariatets og folkenes kamp i den vestafrikanske region mod den reaktionære borgerkrig, for økonomiske og sociale rettigheder, for frihed og ægte uafhængighed.

Kommunistisk Politik i sommerperioden

I anledning af den amerikanske præsidents uvelkomne besøg i Danmark udkommer et særnummer af Kommunistisk Politik (14, 2005) allerede om en uge – torsdag den 30. juni.

Abonnenter vil også få tilsendt det nye nummer af DKUs blad Fremad.

Derefter holder Kommunistisk Politik sommerlukket.

Efter sommerferien udkommer det igen i de ulige uger. Nr. 15 2005 udkommer i uge 31 – torsdag den 4. august.

God og aktiv sommerferie!

Redaktionen

Besøg Baskerlandet!

Internationalt Forums Baskerlandsgruppe arrangerer en bustur til Baskerlandet i uge 30.

Baskerlandet er klemt inde mellem den spanske og franske stat, og gennem hundrede år har der eksisteret et krav om et selvstændigt Baskerland. Siden Franco-diktaturets fald har den baskiske venstrefløj stået stærkt, men den er de senere år blevet mødt af en række forbud, som har ramt aviser, partier og ungdomsorganisationer.

Samtidig har konflikten kostet adskillige menneskeliv. Hidtil har den spanske stat nægtet af forhandle, men på det seneste har en række folkelige og politiske initiativer skabt håb om, at der kan skabes en politisk og demokratisk løsning på konflikten, så volden bliver en fortid i baskisk politik. Men det er en lang og kompliceret proces.

Vi vi arrangerer derfor en bustur med det formål at møde forskellige, fortrinsvis venstreorienterede partier, bevægelser og organisationer for at høre deres bud på en løsning af konflikten, og for at få et indblik i en politisk og kulturel konflikt, der eksisterer i hjertet af Europa. Samtidig er målet også at stille spørgsmålstejn ved berettigelsen af de eksisterende statslige rammer i det nye Europa.

Afgangen sker søndag den 24. juli fra København med hjemkomst igen den 31. juli. Prisen for turen er vejledende 2.500 kr. og det beløb dækker transport med bus t/r, overnatning, enkelte måltider, diverse møder, samt et introduktionskompendium forud for afgang. Engelsk vil være det fortrinsvist anvendte sprog på turen.

Turen er primært forbeholdt personer der er tilknyttet organisationer, hvorfor sådanne vil blive placeret først i køen af arrangørgruppen. Ved tilmelding til turen skal der indbetales 1000 kr. i depositum. Herefter fremsender Internationalt Forum yderligere informations materiale samt spørgeskema til indbetalerne.

Hvis du/i vil vide mere om turen eller tilmelde jer, så kontakt os på mail:

if@internationaltforum.dk

S.S.P.

Skole, socialforvaltning og politi,
skal styrke samarbejdet
for at få de unge væk fra en
mulig kriminel løbebane.

Dette havde været håbløst
overfor nutidens politiker, der som
repræsentant for et faldefærdigt system,
og opdraget i en vælgerforening,
- omskrevet til nutidigt sprog - er
udenfor pædagogisk rækkevidde.

Leif's historie Subsistensløs

Navn: Leif; alder 48 år, er i dag subsistensløs og har været det i ca. 6 år, men havde før en rimelig fast tilværelse med lejlighed og job som ufaglært i mange forskellige brancher, men fandt med alderen sværere og sværere ved at finde arbejde, og da mange af de områder der tidligere gav ham arbejde ikke længere eksisterer, var der til slut kun bistandshjælpen at ty til.

Men det var ikke Leif, at ty til almisser, tvangsaktivering i ligegyldige job, og skematisk styring af hans liv fra socialforvaltningen. Han fik nok og duftede ud af systemet, opsagde sin lejlighed, og lever i dag som fortidens

vagabonder, - sover hvor lejlighed bydes, og for tiden i et storskralderum hvor han fandt tæpper, som udgør dyne, et par bukser, skjorte, jakke, og sko som i dag udgør Leif's beklædning, og et andet sted fandt han en cykel, som han i nattetimerne kører rundt på, og med en cykellygte i hånden lyser ned i byens skraldespande, og med kyndig hånd finder toaststykker, wienerbrød, pølser, yoghurt, mv. - mv. - og denne aften jeg var med et ur, som Leif hurtigt sælger henne ved busstoppestedet, og nogle af pengene skal bruges til et bad på et af byens badeanstalter, og resten, ja, det skal Leif overveje. - Maden han fandt puttes i en medbragt plasticpose, og kl. 4 morgen indfinder Leif sig igen i storskralderummet, hvor dagens "høst" efterses, og det meste findes OK til at udgøre Leifs morgen, natmad, og da mætheden indfinder sig sammen med søvnen, forlader jeg Leif på min cykel, og kører ud i den til en "normal" hverdag, - og en "normal" verden.

NB

B.H.

Hvem stiller op med olietønderne og de dræbte børn?

Når Bush kommer på besøg hos sin mini-klon Fogh, bruger vi lejligheden til at vise vores protester mod den verdensorden, Bush repræsenterer. Det er nok ikke nødvendigt at remse alle truslerne mod liv og velfærd for jordkloden og dens mennesker, dyr og planter op for dette blads læsere, men af vores protester skal det gerne fremgå, hvad det er, vi er imod, og billederne fra protesterne må gerne komme i pressen. Jeg vil derfor fortælle om de billeder af en mobiliserende og iøjnefaldende demonstration, jeg har i hovedet. Forhåbentlig er der nogen, der broderer videre på forestillingerne og deltager med deres egne udtryk og indtryk.

Tomme tønder buldrer bedst. Nogle få olietønder, gerne med påskrifter om blod og olie og noget at slå på dem med, kunne måske lokke nogen forbi-passerende fra Christianshavn og fra Strøget til Slotspladsen, mens vi venter på demonstrationen fra ambassaden. Eller stil dem op på en ladvogn sammen med et bur med Guantanamo-fanger, og lad den følge demonstrationen. Måske skal fangerne ligne Bush, eller vil du udsætte selv din værste fjende for den behandling??

Dukker med brækkede ben og afrevne hoveder, forbindinger og åbne sår. De

kan laves på mange måder, af balloner, måske kan der købes små dukke-balloner, af gamle strømper, eller købt for en slik på loppemarkederne. Saml en bunke i en trillebør, eller tag en sækfuld med, så vi kan samle en stor bunke til en massegrav eller sprede dem over byen, hvor vi kommer frem.

Bloddryppende gevandter, lagner, T-shirts, bukser, sokker eller blodbestænkede hvide flag. Hylende sirener, bombebrag, bu-horn, trommer, grydelåg og trillefløjter. Megafoner og slagord.

Skilte og transparenter, masser af dem. Afslør løgne og bedrag, Bushit og Foghs røvslikkeri, vis verdens ofre, og hvem der beordrer bomberne kastet, torturen udført, hungerkatastroferne og gældslaveriet fortsat og toldmurene sat op. Hvis du laver for mange skilte, så tag dem med. Der er der andre, der bærer dem.

Balloner der kan svæve over byen, hvide for fred, røde for blod, alle farver for mangfoldigheden eller med påskrifter, der kan læses, hvor de falder ned. Fredsdrager, store og små sendt af sted med budskabet om, at vi vil have en bedre og mere retfærdig verden.

Om natten fredsvagter over hele landet med fakler, bål og laserlys.

Fredsflag, røde faner, palæstinensiske og irakiske flag, grønne grene og blomster skal der også til. Vi går til protesten, fordi vi kæmper for en bedre fremtid. Vi tror på en fremtid for jorden og alt liv.

Der er mange muligheder.

Få dine venner og naboer til at være med til en hyggelig male-tegne-kreativ-weekend, eller gør det på Roskilde-festivalen, hvis det er der, du er. Brug allerede nu skilte og transparenter, når du deler flyers og løbesedler ud.

Vær med til at gøre det til den største demo i mands minde ...

Når menneskehedens fjende nr. 1 kommer til landet, skal han mærke, at han slet, slet ikke er velkommen ...

Og lad det endelig smitte af på hans lille skødehund, som han gladelig lader pisse på Danmark.

GBe

YNitivgruppen inviterer til

Gadefest lørdag den 25. juni kl. 14

Borgmestervangen, Nørrebro.

Program bl.a. Havblik og præsentation, Dans fra NordVest, Mobiliseringspyramiden

- 15.00 Syndikatet (band)
- 16.15 Musik fra musikhuset Elværket, Helsingør v/ Zlatko Buric og HenningFrimann
- 17.30 Burm
- 18.15 O.D. Dødsprinsen (band)
- 19.00 Pure Plastic Sound
- 19.45 Åben scene

Herudover vil der være beplantning med blomster, historiekontor og byggelegeplads

Arrangør: YNitivgruppen og Nørrebro Lokalforsamling

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Udvisningsplanen

Er der overhovedet nogen hæmninger tilbage?

Den politiske skala fra Socialdemokraterne over VK-regeringen til det engang ikke-stuerene Dansk Folkeparti er i dag dybt enigt i skræmmende reaktionære holdninger og menneskesyn. I en tid med udvisninger af flygtninge til sikre dødsstraffe i deres hjemlande har den nævnte vifte af partier indgået forlig om en såkaldt *Integrationsplan*.

Når man kigger *planen* efter i sømmene, finder man, at den er alt andet end integration. Det er i langt højere grad en plan for udvisning, afstraffelse og disciplinering af nydanskere. Planen er i bedste fald på kanten af internationale menneskerettigheder, men snarere overtræder den disse på groveste vis.

Planen indeholder:

- Skærpelse af udvisningsreglerne.
- Belønning til kommuner, der tvangsaktiverer nydanske kontanthjælpsmodtagere.
- 18-25-årige mister kontanthjælpen, hvis de nægter uddannelse.
- Forældre trækkes i børnefamilieydelse, hvis de ikke efterlever myndighedernes krav.
- Forsørgertillæg for ægtepar på kontanthjælp, der har arbejdet mindre end 300 timer de seneste to år, afskaffes.
- Alle indvandrere skal underskrive en integrationskontrakt, der har gyldighed, til der opnås tidsubegrænset opholdstilladelse.
- En halv mia. kr. afsættes over to år til skabelse af tvangsaktiveringspladser for alle på kontant- og starthjælp.

Indholdet kaster lange mørke skygger tilbage til 30'ernes Danmark og dets socialdemokratisk-radikale regerings-samarbejde og dets praksis vedrørende indvandrer/flygtninge-politik. Landsfaderen Thorvald Stauning, som stod på

Indholdet af den såkaldte Integrationsplan kaster lange mørke skygger tilbage til 30'ernes Danmark og dets socialdemokratisk-radikale regeringssamarbejde og dets praksis vedrørende indvandrer/flygtninge-politik.

Faglig kommentar

broen, satte ikke bare kikkerten for det blinde øje, men bistod aktivt i at tilbagesende tyske flygtninge til nazisternes dødsdomme. Op til og under besættelsens første tre år samarbejdede Socialdemokratiet og alle de øvrige ikke-kommunistiske partier med de nazistiske besættelse.

I dag optræder de samme politiske kræfter som håndlangere og spytslikkere for USA' besættelse af Irak, Afghanistan med flere, ligesom de lader sig bruge i Bushs og Blairs beskidte løgne.

Vi har med terrorlovene og nu med en såkaldt *Integrationsplan* fået en helt selvstændig dansk kristen fundamentalistisk, fanatisk, sort, reaktionær og nærmest fascistoid model.

Ikke underligt har Dansk Arbejdsgiverforening taget imod integrationsplanen med kyshånd:

- *En af de største hindringer for en bedre integration er, at det for alt for mange ikke kan betale sig at arbejde. Der er massive incitamentsproblemer i forhold til indvandrerne, og derfor er det positivt, at et stort politisk flertal har kunnet enes om at tage konkrete skridt mod en mere sund sammenhæng*

mellem ydelse og aflønningsmuligheder, siger direktør i DA Henrik Bach Mortensen.

Han peger på, at det er et kæmpe problem, at kun hver anden indvandrer i dag er en del af arbejdsmarkedet.

Det generer ham ikke det mindste, at det i dag er en almindeligt anerkendt sandhed, at hans egne medlemmer ikke ansætter personer med fremmedklingende navne!

Selv formanden for Foreningen af Socialchefer i Danmark, Ole Pass, har svært ved at se de store nyskabelser i planen, som han betegner som retorik og politik mere end praktisk socialt arbejde.

Han beklager, at kommunerne ikke i stedet får nogle nye redskaber til at styrke indsatsen for ledige indvandrere.

Man kunne i det mindste forvente, at LO i denne situation ville profilere en lille smule selvstændighed i forhold til dets tidligere tætte bånd til Socialdemokraterne – og solidaritet med den del af den danske arbejderklasse, som nydanskerne nu engang udgør. Men ak:

- *Der er nogle ting i aftalen, som står noget uklart på nuværende tidspunkt. Blandt andet har jeg svært ved at gennemskue, hvordan man vil skaffe uddannelse til så mange unge, når regeringen netop har afskaffet skolepraktikken*, udtaler LO-sekretær Marie-Louise Knuppert.

Aftalen er 'uklar og svær at gennemskue'!

- *Tør leverpostejeren af brillerne! Tag tyggegummiet ud af øjnene*, råber ethvert fodboldpublikum til dommeren, når han overser et klart straffespark.

Det er for dansk fagbevægelse yderst miskrediterende, at LO over for de udstødte forfølger en lige linje fra 1930'ernes mørke tid.